

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Liber Primvs Ascensvs Montis Carmeli, In Qvo, Quidnam Sit Obscvra Nox,
quamque necessario per eam ad vnionem diuinam sit transeundum,
agitur. Et præsertim, de Obscura sensus, ac Appetitus Nocte, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

fenstram (quæ est Priuatio omnium Appetuum suorum sensitiuorum, in quantum vniuersas mundi res exteriores respiciunt, necnon rerum omnium suæ carni acceptabilium, ac etiam voluntatis suæ delectationum purificatio) esse egressam. Quæ omnia in hac sensus Purgatione perficiuntur: quam obrem etiam dicit, se domo suâ iam tranquillatâ, quæ est sensitiua eius pars, exiisse: sopitis videlicet iam in illa vniuersis Appetitibus suis, & vicissim se quoque illarum respectu, iam consopitâ remanente. Nec enim aliter à pœnis anxietatibusque Appetituum quispiam erui potest, antequam mortificentur illi, sintque consopiti. Et hoc innuit, cum dicit, se felici sorte potitam, exundo absque vllâ notâ, nec à quopiam deprehensam. Hoc est, absque eo, quod aliquis carnis suæ, vel alicuius alterius rei Appetitus, illum à suo exitu præpedire potuisset, idcirco etiam se fortunatam adstruit, quod noctu exierit, priuando nimirum illum DEVS omnibus Appetitibus, quæ res erat illi noctis instar. Hæc itaque fuit fors eius fortunata, quod DEVS illam in hac Nocte collocârit. Vnde tot in illam bona promanârunt, & in quam minimè illa ad eodè perfectè ingredi sciuisset: nemo siquidem per seipsum se ab Appetitibus euacuare ac eliberare valet, vt ad vniõnem diuinam tendere possit. Hæc summam est huius Cantus dilucidatio. Nunc quemlibet versum, singillatim, quæ ad institutum nostrum spectabunt proponendo, explanabimus.

CAPVT II.

Quanam sit Nox ista Obscura, per quam se Anima ad Vniõnem diuinam pertransisse decernat; & quæ sint ipsius causæ, declaratur.

QVADAM NOCTE OBSCVRA.

TRes ob causas dicere possumus, transitum hunc ad Vniõnem diuinam,

Noctem Obscuram nuncupari. Prima ex parte termini, à quo Anima recedit, desumi potest: debet enim expoliari priuarique Anima Appetitu gustus, seu delectationis omnium mundi rerum, quas possidebat, quod per earum abnegationem fieri debet. quæ res est noctis instar omnibus Appetitibus, sensibusque humanis. Secunda huius appellationis causa, ex parte modi seu viæ, quâ Anima ad hanc vniõnem proficisci debet, petenda est; quæ via est fides, intellectui humano noctis instar obscura. Tertia causa à termino, seu scopo ad quem tendit, id est, à DEO ipso desumenda est: qui cum incomprehensibilis sit, & in immensum cuncta excedat, potest in hoc mortali vitæ statu, Animæ Nox Obscura appellari. Per has igitur tres Noctes transeundum est Animæ ad diuinam vniõnem aspiranti. Harum Noctium figura fuerunt, tres illæ noctes, de quibus in Tobie libro legimus, quas Angelus transeundas Tobie iuniori mandauit, antequam sponsæ copularetur. Tu autem cum acceperis eam, ingressus cubiculum per tres dies continens esto ab ea.

Prima nocte præcepit ei, Piscis iecur igne cõburere, quod cor affectibus obnoxium, rebusque mundanis affixum representat, quod ad hoc, vt iter in DEVM auspiciari possit, cõburandum repurgandumque est diuini Amoris igne, ab omnium creaturarum affectionibus. Quâ in purgatione effugatur Dæmon, qui dominatum in Animas, delectamentis temporanearum & corporearum rerum affixas exercet.

Secunda nocte, ad sanctorum Patriarcharum consortium, qui sunt Patres fidei, admittendum fore dixit Angelus. Primâ siquidem nocte, quæ est omnium obiectorum, quæ subijciuntur sensibus, priuatio, transactâ, confestim in secundam noctem ingreditur Anima, sola remanendo in fide nudâ, directioni gubernatio-

Per tres Noctes Anima transiit ad Diuinam Vniõnem.

Tob. 6. 19.

et tunc eius solius subiecta. fides enim sub nullum cadit sensum.

Tertiam vero nocte, prædixit Tobias Angelus, cum benedictionem (quæ est DEVS) consecuturum, qui secundam nocte, quæ est fides, intercedente, ad eum intimè occulteque communicatur Animæ, ut quamdiu communicatio hæc fit, DEVS sit Animæ obscurior Nox cæteris duabus, quemadmodum iam exposuimus. Hæc verò tertiâ nocte transactâ, videlicet cum hæc DEI communicatio in spiritum perficitur; quod ut plurimum fit, manente in maximis tenebris Animâ, continuo sequitur vnio cum sponsâ, quæ est DEI sapientia. Quemadmodum etiam Angelus Tobias nunciârat: eum nocte tertiâ euolatâ, sponsæ in timore Domini copulandum: qui DEI timor, cum perfectum sui statum adeptus est, amore quoque DEI includit, quod accidit, cum transformatio Animæ in DEVM perficitur, amore. Quæ omnia ut liquidius constent, de quacunque istarum causarum, singillatim agemus. Animaduertendum tamen est, tres dictas noctes, vnâ solam noctem esse, in tres partes distributam. Prima enim quæ est sensus, confertur primæ parti noctis naturalis; cum nimirum omne visibile obiectum visui subtrahitur. Secunda, quæ est fidei, mediæ nocti comparatur, quæ omninò obscura est. Tertia tandem nox, quæ est DEVS, vltimæ noctis parti seu auroræ similis est, cui immediatè solis lumen succedit.

CAPVT III.

De prima nocte huius causa, priuatione videlicet Appetitus in rebus omnibus Tractationem incipit.

Privatio Appetitus Nox dicitur.
Appellamus hoc loco, Noctem, Priuationem gustuum, seu delectamentorum Appetitus, respectu rerum omnium. Sicut enim nox nihil aliud est, quam

Lucis priuatio: & consequenter obiectorum omnium, quæ illâ interueniente videri possunt, quam etiam ob causam, visiva facultas remanet in tenebris, nilque operatur: eodem prorsus modo mortificatio Appetitus, nox Animæ dici potest. Dum enim ipsa gustibus Appetitus, in rebus omnibus sese spoliât; idem ei est, ac in tenebris, atque absque vlla re, remanere. Sicut enim visiva potentia, mediante luce nutritur, ac in varijs obiectis visibilibus partum inuenit; deficiente verò luce, hæc quoque cessare necesse est; ad eundem modum Anima, mediante appetitu nutritur, & quasi pascitur vniuersis rebus, quas medijs potentijs suis delibare potest. Mortificato verò Appetitu, non ampliùs Anima recreatur vel reficitur gustu, seu sapore omnium rerum; remanetque hæc ratione secundum Appetitum in obscuritate, & sine aliqua re.

Exemplis omnium potentiarum, rem hanc illustremus. Dum Anima priuat Appetitum suum vniuersis illis, quæ sensui Auditus aliquam delectationem adferre possunt; respectu huius potentia, remanet Anima in tenebris, & omni re destituta. Simili modo abnegans gustum omnium earum rerum, quæ sensui visus possunt esse iucundæ; secundum hanc quoque potentiam remanet Anima in tenebris & sine vlla re. Et idem affirmari de cæteris sensibus potest. Ita ut Anima quæ abnegauerit repudiaueritque gustus seu delectamenta rerum omnium, per mortificationem Appetitus in illis, dici poterit, quasi in Noctis obscuritate versari, quæ nihil aliud est, quam vacuum quoddam, seu exinanitio illius, respectu cunctarum rerum. Cuius rei ratio seu causa est: nam ut Philosophi asserunt, statim ac DEVS Animam corpori infundit, est illa velut quædam tabula rasa, in qua nihil prorsus depictum, reperitur: & nisi sensuum ministerio ali-

quam

Exemplis res hæc declaratur.

Cur priuatio Appetitus nox dicitur?

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

quam rerum notitiam adipiscatur, aliunde (loquendo secundum naturæ cursum) nihil illi communicatur. Hinc est, quod quam diu in corpore moratur, est illius instar, qui tenebroso ergastulo includitur, qui nullius alterius rei notitiam assequi potest, eâ demptâ quam per carceris fenestras acquirit; & nisi inde aliquid cerneret, aliunde omninò nihil conspiciere valeret. Ad eundem modum Anima, exceptis ijs, quæ illi sensuum præsidio instillantur, qui sunt veluti carceris eius fenestras secundum naturæ ordinem, nihil aliunde acquiritur. Vnde si ea, quæ sensuum obsequio recipere potest, asperneretur & respuat; rectè dicemus, illam veluti in tenebris & vacuum remanere: nam, ut ex dictis constat, naturaliter alijs foraminibus seu rimis nulla ad eam lux ingredi potest. Licet enim certum sit, non posse Animam, non audire, videre, odorari, gustare ac tangere, sed si illa abnegat, ac repudiat, tantundem illi est, adeoque nihil ferè hisce sensationibus præpeditur, ac si nihil videret, vel audiret. Quemadmodum eueniret illi, qui ex industria obseraret oculos, ad eò enim in tenebris remaneret ac cæcus ipse, videndi facultate destitutus. Ad hoc institutum locutus est Dauid dicens: *Pauper sum ego, & in laboribus à iuuentute mea. Pauperem se nominat, quamuis diuitem eum fuisse exploratum sit: non enim opibus voluntate adhaererat, quare perinde illi erat, ac si reuera pauper fuisset. Quin potius si egenus reuera fuisset, voluntatis tamen affectu diuitijs inhiasset; minimè verè pauper extitisset, eò quod anima diues fuisset, & rebus mediante Appetitu, abundans. Et propterea nuditatem hanc Animæ, Noctem appellamus. Nequaquam enim hoc loco de rerum ipsarum carentia agimus; hæc siquidem minimè denudat Animam, si illas appetit; sed de nuditate solùm Appetitus ac gustus illarum; hæc enim ef-*

ficit, Animam liberam ac vacuum, licet rerum possessio minime abdicetur: neque enim res mundi huius occupant Animam, neque illi detrimentum aliquod inferunt, cum illam minimè ingrediantur; sed enim voluntas Appetitusque illarum, qui in eamoram trahunt, illi non mediocriter obsunt. Hic primus Noctis modus, ad Animam secundum sensitiuam partem pertinet. Nunc quantum illi expediat domo sua, in hac Obscura sensus Nocte egredi, si ad vniõnem diuinam aspires, doceamus.

C A P V T I V.

Quam necessarium sit Animæ Noctem hanc sensus obscuram, qua est Appetitus mortificatio, serio transmeare, ut ad vniõnem diuinam possit proficisci.

CAusa, ob quam necesse est, Animam ad diuinam vniõnem cum DEO aspiranti, hanc Obscuram Noctem mortificationis Appetituum, atque abnegationis delectationis omnium rerum peruadere est; quia omnes Amoris adhaesiones, quibus in Creaturas fertur, sunt coram DEO veluti meræ tenebræ; quibus quam diu Anima est vestita, in capax est, ut illustretur ac possideatur à pura simplicique DEI luce, nisi prius illas dispulerit ac eliminauerit. Non enim potest conuenire lux cum tenebris, dicente S. Iohanne, *Et lux in tenebris lucet, & tenebræ eam non comprehendunt.* Cuius rei ratio est: nam duo contraria, sicut Philosophis placet, non possunt in eodem subiecto consistere, & quia tenebræ, quæ sunt creaturarum rerum adhaesiones, & lux, quæ est DEVS, sunt contraria & dissimilia, ut ad Corinthios docuit S. Paulus. *Qua societas luci ad tenebras? hinc est, quod non potest Anima diuinæ vniõnis lucem recipere, antequam adhaesiones*

Nihil ad Noctis huius ingressum obest sensuum usus, si Appetitus adhaesio absit.

Ps. 87. 16.

Cur sensus Nox, ad vniõnem diuinam aspiranti transmeanda.

Si Appetitus creaturis adhaerent, tenebræ offundit Animam.

2. Cor. 6. 15.

amoresque eius erga creaturas effugentur. Vt autem clarius hucusque dicta consentent, sciendum est; Amorem adhesionemque Animæ erga creaturas, coræque ipsam Animam creaturæ; quoque maior ac intensior est amor, eò maior æqualitas ac similitudo resultat: amor siquidem similitudinem inter amantem & amatum parit, & propterea dixit Dauid, loquendo cum illis, qui corda sua idolorum amori immerferant. *Similes illis fiant qui faciunt ea, & omnes qui confidunt in eis*: hoc est, qui amore illas prosequuntur. Hinc prouenit, quòd qui alicui creaturæ amore copulatur, ad eò vltis abiectusque efficitur, ac est creatura illa, imò aliqua ratione abiectior & inferior: amor enim, non æquat solum, verum etiam subdit ac subijcit amantem rei amata. Hinc est, quòd eo ipso, quòd Anima alicui rei extra DEVM amoris nexu inhaeret; incapacem se puræ cum DEO vnionis, ac in eum transformationis, reddat. Multo enim minus capax est vilitas rei creatæ, sublimitatis creatoris, quam tenebræ lucis. Vniuersa enim tam terrena, quam cælestia, collata DEO nihil sunt; quemadmodum Hieremias dixit. *Aspexi terram, & vacua erat, & nihil: & caelos, & non erat lux in eis*. In eo quòd asserit, se terram vacuum vidisse, innuit; vniuersas eius creaturas nihil esse, terram quoque ipsam nihil esse. In eo verò quòd dicit, se caelos quoque aspexisse, nec lucem in illis vidisse, perinde est ac si dixisset; vniuersa cæli lumina DEO comparata, paras merasque esse tenebras. Hoc itaque modo spectatæ, creaturæ vniuersæ, nihil sunt; & illarum Amores, seu adhesiones, minus esse quam nihil, cum sint obstacula & Priuationes quædam transformationis in DEVM, optimè affirmare possumus: quæ tamen admodum tenebræ nihil sunt, & minus quam nihil, cum sint priuatione lucis. Et sicut ille, qui in tenebris ma-

net; minimè lucem recipit aut comprehendit, ita non poterit comprehendere DEVM Anima, creaturis per amorem affixa, à quo amore priusquam repurgeretur, nec in præsentis vita poterit illo per puram Amoris transformationem, sed in futura, per visionem claram, sed maioris claritatis gratia, descendamus ad singularia.

Itaque vniuersarum rerum creaturarum essentia seu quidditas, infinitæ essentia diuinæ collata, nihil est. Et propterea Anima, quæ nihilo huic agglutinatur amore, nihil quoque coram DEO est, & minus quam nihil: siquidem, vt dictum est; Amor æqualitatem similitudinemque facit, imò in inferiori adhuc gradu collocat amantem. Nulla itaque ratione, huiusmodi Anima infinitæ DEI essentia copulari poterit: id enim quòd non est, nullo pacto potest congruere aut conuenire cum eo, quòd est. Et vniuersa creata pulchritudo, infinitæ DEI pulchritudini collata, summa est turpitudine; sicut docuit Salomon in Proverbijis. *Fallax gratia & vana est pulchritudo*. Sicque Anima, quæ cuiuscunque tandem creaturæ pulchritudine capta est, coram DEO ex hac parte deformis apparet; & propterea nō poterit hæc Anima in pulchritudinem, quæ DEVS est transformari, quia turpitudine non attingit pulchritudinem. Præterea vniuersa gratiositas seu amabilitas Creaturarum, DEI gratiositati comparata, summa est insipiditas & ineptitudo. Et idcirco Anima, quæ Creaturarum gratijs, salibus, aptitudinibusque capta est, coram DEO insulsa & ingrata est, hocque modo non potest esse apta & capax infinitæ gratiæ, & pulchritudinis DEI, ingratum enim & ineptum plurimum ab eo quòd infinitè gratum & amabile est, distat.

Vniuersa quoque creaturarum bonitas immitæ DEI bonitati collata, potius malitia quam

Anima creaturæ nihil, amore cōglutinata, nihil efficitur.

Pro. 31. 30

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
124

Nemo bonus nisi solus Deus.
Luc. 18. 19.

quàm bonitas dicenda est. *Solus* quippe *DEVS bonus est*. Et ideo Anima, quæ amorem suum in creatis bonis collocat, mala est coram *DEO*. Et sicut malitia, non conuenit cum bonitate: sic talis Anima, nequibit adherere *DEO* vnione perfectâ, qui est bonitas summa.

1. Cor. 13.
19.

Omnia etiam mundi sapientia, & humana capacitas, si cum infinita sapientia diuina conferatur, est mera ac summa ignorantia; iuxta illud quod *D. Paulus* ad Corinthios scribit. *Sapientia huius mundi stultitia est apud DEVM*. Vnde quæuis Anima, quæ reputauerit sapientiam, idoneitatemque suam, quali ad tendendum ad *DEI* vnionem sufficientem, est summopere stulta coram eo, longèque ab vnione deuiabit: ignorantia enim non capit sapientiam. Et illi qui se existimant aliquid scire, corâ *DEO* stulti reputantur; de quibus idem *Apostolus* loquitur. *Dicentes enim se esse sapientes stulti facti sunt*. Soli itaque illi percipiunt *DEI* sapientiam, qui paruulorum & ignorantium instar, scire suum deponunt, & abijciunt, ac illi ex amore obsequantur. Quem etiam sapientia modum docuit *Apostolus* dum dixit:

Rom. 1. 22.

Nemo se seducat &c. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc seculo, stultus fiat, ut sit sapiens: sapientia enim huius mundi stultitia est apud DEVM. Itaque ad hoc, ut Anima sapientia diuinæ vnionem assequatur, potius eo tendere debet per ignorantiam, quàm per scientiam.

1. Cor. 13.
18.

Omnia præterea dominatio, ac mundi libertas, dominationi libertatiq; *Spiritus DEI* comparata, summa est seruitus ac captiuitas, & angustia immensæ. Quare Anima, quæ dignitatibus, honoribus, præminentijs ac Appetitus sui libertatibus inhiat, apud *DEVM* non velut liber & dilectus filius, sed sicut vilis, abiectaque persona, ac passionum & appetituum suorum mancipium vile, reputatur,

& velut cum tali *DEVS* se cum ea gerit; idque propterea, quia sanctæ eius doctrinæ acquiescere recusauit, quâ docuit; eum qui maior esse voluerit, minorem esse debere. Ideoque non poterit huiusmodi Anima ad regiam *Spiritus* libertatem, quæ in hac vnione diuina obtinetur, peruenire: seruitus siquidem omnino libertati repugnat, quæ in corde passionibus suis mancipato, moram trahere non valet, cum huiusmodi cor sit captiuum; sed solum in libero, quod est cor filij. Hanc ob rem *Sara* viro suo *Abraham* dixit, ut foras domo sua eijceret ancillam, eiusque filium dicens: *Eijce ancillam hanc, & filium eius: non enim erit hæres filius ancille, cum filio meo Isaac.*

Vniuersæ quoque deliciae suauitatesque, quas voluntas ex omnibus mundi rebus decerpere potest, deliciae ac voluptatibus, quæ sunt ipsemet *DEVS*, collatae, summa sunt pœna, tormentum, & amaritudo. Qui ergo cor suum illis immergit; apud *DEVM* dignus pœnis, tormentis, amaritudinibusque reputatur, nec poterit delicias amplectum *DEI*, qui in vnione percipiuntur, degustare.

Omnes opulentia ac creaturarum rerum gloria, diuitijs, quæ sunt ipse *DEVS*, comparatae, summa sunt paupertas, ac miseria, ac sic Anima, quæ maximè istarum rerum possessionem diligit, summè est pauper ac miserabilis coram *DEO*, idèoque haud poterit fœlicem diuitiarum & gloriae statum, qui est transformatio in *DEVM*, adipisci: latissimum enim discrimen inter summam miseriam egestatemque, ac inter supremam gloriam & diuitias intercedit.

Quam ob causam diuina Sapientia, de huiusmodi hominibus, qui seipso turpes, viles, miserabilesque reddunt, amando ea, quæ pulchra, sublimia, ac opulenta mundus iudicat, conquerens hunc in modum

modum contra eos exclamat. *O viri, ad vos clamito, & vox mea ad filios hominum. intelligite paruuli astutiam, & insipientes animaduertite; audite, quoniam de rebus magnis locutura sum. Mecum sunt diuitia & gloria, opes superbae, & iustitia. Melior est enim fructus meus auro & lapide pretioso, & gemina mea. (hoc est, ea, quæ ex me in vestris animabus generabitur) argento electo. In vijs iustitia ambulo, in medio semitam iudicij, vt ditem diligentes me, & thesauros eorum repleam. His verbis æterna Sapientia alloquitur eos omnes, qui cor suum & amorem quibuscunq; mundi rebus applicant, vt iam dictum est; quos etiam paruulos appellat; similes etiam amatis rebus efficiuntur, quæ sunt exiguæ. Et idcirco eos admonet, vt intelligant astutiam; & vt animaduertant, quoniam de rebus magnis locutura est, non de exiguis, sicut ipsi sunt, Diuitias enim grandes, & gloriam quam ipsi experunt, cum ipsa & in ipsa, non verò vbi ipsi arbitrantur, reperiri. Opes quoque superbas & iustitiam, in ipsa sedem fixisse. Licet enim illis mundanæ res grandes appareant; animaduertant tamen, (inquit) suas esse præstantiores. Frustrum enim, quem in ipsa reperiunt, meliores illis futuros auro, lapidibusque preciosis; idque quod ipsa Animabus ingenerat, nobilior esse argento electo, quod ipsi diligunt. Quibus etiam in rebus, omnis alia affectio seu amor, qui in hac vita haberi potest, intelligitur.*

(c.)

CAPVT V.

Eandem prosequitur doctrinam, ac auctoritatibus figuris, sacra Scriptura declarat, quam necessarium sit Anima, hac obscura Mortificationis Appetitus nocte, in DEVM tendere.

EXposuimus iam, quantum sit inter DEVM Creaturasque interstitium; & quemadmodum Animæ, quæ alicui illarum afficiuntur, eandem quam illæ à DEO distantiam habent: Amor enim (vt diximus) æqualitatem similitudinemque facit. Rem hanc optimè exploratam habuit S. Augustinus, dum in Soliloquijs alloquens DEVM diceret. *Miser ego, quando poterit obliquitas mea tua reuerentiæ adæquare? Tu verè bonus, ego malus: tu pius, ego impius: tu sanctus, ego miser: tu iustus, ego iniustus: tu lux, ego cæcus: tu vita, ego mortuus: tu medicina, ego ager: tu summa veritas, ego vniuersa vanitas.* Hæc Sanctus de homine, ad Creaturas propenso protulit.

Soliloq.
c. 2.

Quamobrem summa est Animæ stultitia, quæ posse se ad sublimem vnionem cum DEO statum euolare arbitratur, nisi prius Appetitum naturalium, imò etiam supernaturalium rerum, secundum quod proprio amori innixæ sunt, exuat & euacuet: immensa enim differentia seu distantia inter hæc, & ea, quæ in hoc puræ in DEVM transformationis statu conceditur, reperitur. Et propterea CHRISTVS DOMINVS NOSTER, hanc nos edocens viam apud S. Lucam dixit. *Qui non renunciat omnibus que (voluntatis adhesionem) possidet; non potest meus esse discipulus.* Estque res hæc extra dubium omne: doctrina enim quam DEI FILIVS mundo traditurus aduenit, contemptus fuit rerum omnium.

Summa
Anima
stultitia
quæ.Luc. 14.
33.B.
Iuannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

129

Quamdiu anima amore Creaturarum sese non expoliat, est incapax receptionis Spiritus DEI in transformatione. Exodi 16.3

Ad indignationem pronocant DEVM, qui solo DEO non sunt contenti. Num. 11. 4.3.

omnium, ut hoc modo Spiritus DEI precium recipere posset. Quamdiu enim Anima illis sese non expoliat, incapax est receptionis DEI Spiritus, in transformatione pura.

Rei huius figuram libro Exodi expressam habemus, ubi legimus, DEVM caelestem cibum qui erat Manna, Ecce ego pluam vobis panes de caelo, Filij Israel minimè dedisse, donec farina, quam ex Aegypto tulerant, defecisset. Quo facto innuere voluit, necesse esse prius, vniuersis rebus nuncium remittere: cibus enim hic Angelicus, nequaquam palato, qui gustus escarum humanarum admittit, conceditur. Nec solum se inhabilem spiritui diuino reddit Anima, quæ peregrinis gustibus inhiat pasciturque: verum etiam non leuiter ad indignationem DEVM prouocant illi, qui spiritus escas appetentes, minimè solo DEO contenti sunt, sed etiam Appetitum, aliarumque rerum amorem illi admiscere volunt. Quod etiam in eisdem sacris literis videre est, in quibus legitur. *Quis dabit nobis ad vespendum carnes?* quod cum illis minimè cibus ille aded simplex satisfaceret, expetierint carniem esum; Dominumque nostrum grauiter iratum fuisse, eò quod cibus aded vilem & crassum, cibo aded sublimi simpliciq; intermiscere voluissent, qui licet in se simplex esset, omnium tamen ciborum saporibus in se continebat. Quapropter, dum adhuc escæ eorum essent in ore ipsorum, descendit, sicut dicit Dauid, ira DEI super eos, igne de caelo deiecto, qui plura eorum millia combussit. *Adhuc escæ eorum erant in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos. & occidit pingues eorum, & electos Israel impediuit.* Indignum quippe videbatur, alicuius alterius cibi Appetitum, illosmittere, caelesti pane concesso.

Quanta

O si spirituales nossent ac intelligerent,

quibus se bonis priuant, quantamq; Spiritus copiam amittunt eò quod non finiunt Appetitum suum à puerilibus ineptijs auellere & abstrahere; & quomodo in isto simplici cibo spiritus, omnium rerum saporibus affatum reperirent, si ab omnibus alijs gustibus abstinere vellent: quod quia facere recusant, minimè spiritualis cibi delicias percipiunt. Hæc enim causa fuit, cur Hebræi omnium rerum saporibus, qui Mannâ illo continebantur, non experirentur: quia nimirum, non applicabant illi soli, suum Appetitum. Non itaque hæc causa fuit, cur non sentirent illi rerum omnium saporibus ac robur, quod optare potuissent in Mannâ illo, quia Manna eo careret; sed ided quia ipsi aliquid aliud appetebant. Qui aliquid aliud simul cum DEO amare intendit, dubiò procul parui DEVM facit: siquidem in vna eademque statera illud, vnâ cum DEO collocat, quod in immensum ab eo distat; vti iam dictum est. Experiencia enim manifestâ competitur est, humanam voluntatem, cum alicui rei afficitur, eam pluris facere, cæteris omnibus; licet illæ præstantiores melioresque sint re illa dilectâ, si tantumdem dulcedinis in alijs non experitur. Quod si æqualiter amet, vel delectetur vtrisque, necessariò præiudicium præstantiori rei facit, ob æqualitatem iniustam, quam inter eas constituit. Cum itaq; nulla res DEO æquiparari possit: grauem illi iniuriam infert Anima, quæ aliquid aliud præter illum amat, aut ei affectu inhæret. Quod si hæc ita se habent, quid esset oblecto, si rem illam plus ipso DEO diligeret. Hoc ipsum etiam eodem Exodi libro significabatur, cum DEVS mandauit Moyfi, montem vt ascenderet, se allocuturus; cui etiam præcepit, vt non modò ipse solus ascenderet, filij Israel ad montis radicem relictis; sed etiam, ne vel in montis conspectu pecora iumentaque pascereantur. *Stabisq; mecum super*

incurrant detrimta, qui Appetitum à Creatura perfecte non diuellunt.

Qui aliquid simul cum DEO amare vult, parui facit DEVM. & quare

super verticem montis, nullus ascendat tecum, nec videatur quisquam per totum montem: boues quoque & oves non pascantur e contra. Docens hoc factum; Animam quæ montem perfectionis ad agendum cum Deo cõsensura sit, non solum debere vniuersas res repudiare, verum etiam non debere pati Appetitus suos, qui sunt velut bestiar, in montis conspectu capere cibos: hoc est, alijs rebus, quæ non sunt purè Devs oblectati, in quo (id est Deo) perfectionis statu adepti, omnis Appetitus cessat & quiescit. Quare necesse est, vt hoc iter & ascensus, nihil aliud sit, quàm continua sollicitudo refrenandi seu abnegandi hos Appetitus. Tantoque citius & expeditius perueniet Anima ad perfectionis montem, quanto diligentius & feruentius rei huius incubuerit. Verum antequam cessent mortificentur quæ Appetitus, nullo pacto illuc perueniet, quantumuis in virtutibus sese exercent: deest enim illi perfecta earum assuetudo, quæ in eo sita est, vt Anima sit ab omni Appetitu denudata, vacua & repurgata.

Huius quoque rei viam habemus figuram in libro Geneseos, vbi legimus, quod cum Patriarcha Iacob Montem Bethel subire cuperet, ibique Deo altare, in quo sacrificium illi offerret, erigere; prius omnibus suis tria præstare mandauit. Primò, vt vniuersa idola prorsus abijcerent. Secundò, vt sese purificarent. Tertio, vt vestimenta sua mutarent. *Iacob verd conuocata omni domo sua ait: Abijcite Deos alienos, qui in medio vestri sunt, & mundamini, ac mutate vestimenta vestra.* Quibus rebus erudimur, Animam quæ montem hunc Perfectionis conscendere, seque ipsam in eo in altare, in quo Deo sacrificium puri amoris, laudis, ac reuerentiæ offeratur, erigere voluerit, priusquam verticem montis attingat, tria superius descri-

pta, perfectè præstare debere. Primo loco, omnes Deos peregrinos procul a se remouere debet, qui sunt vniuersi peregrini amores, & adhesiones. Secundò repurgare reliquias, siue maculas, quas huiusmodi amores seu Appetitus in Anima reliquerunt, idque obicura sensus Nocte (de qua sumus locuti) abnegando scilicet illos, discretèque de admissis illis penitendo, perficiat. Tertio demum, vt ad sublimem montem hunc euehatur, vestimenta mutet, necesse est. Quæ profectò medijs primis duabus operationibus, ipse Devs ex vetustis in noua permutabit; collocando Animam in nouo quodam modo intelligendi DEVM in Deo, abiecto ac relicto, pristino intelligendi modo humano, nouum quoque DEVM in Deo amandi modum conferet, denudatam iam voluntate omnibus suis pristinis affectionibus, amoribus ac delectamentis humanis, hocque modo reponendo Animam in quadam novâ nouitiâ, abyssalibusque delicijs, profligatis iam procul alijs nouitijs, ac imaginibus antiquis; faciendo demum cessare, omne illud quod est hominis antiqui, omnem videlicet habilitatem, aptitudinem esse naturalis, illamque induendo noua, & supernaturali habilitate, secundum omnes eius potentias. Ita vt omnis eius humana operatio, versa sit in diuinam, quæ res, in vnionis statu obtinetur: in quo ad nihil aliud deseruit Anima, nisi vt sit altare in quo DEVS per sacrificium laudis & amoris adoratur, solusque in ea DEVS commemoratur. Et propterea iubebat ipse, vt altare, in quo sacrificia offerenda erant, intus vacuum inaneque esset: *Non solidum, sed inane, & Exod. 27. cauum intrinsecus facies illud*, vt Anima intelligat quam vacuum illam ab omnibus rebus cupiat DEVS, vt dignum esse altare

B possit,

B.
Ioaannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

possit, in quo Maestas sua commoretur. Prohibebat etiam DEVS, proculque arcebat ab altari suo alienum ignem, nec proprium vnquam abesse iubebat: adeo vt quoniam Nadab & Abiu filij summi Sacerdotis Aaron, alienum ignem altari suo intulerant, iratus ipse, continuo illos ante ipsum altare, interemerit. *Arreptisque Nadab, & Abiu filij Aaron thuribus posuerunt ignem & incensum desuper, offerentes coram Domino ignem alienum, quod eū praeceptum non erat. Egressusque ignis à Domino deuorauit eos, & mortui sunt coram Domino.* vt hinc intelligamus, neque abesse debere ab Anima Amorem diuinum, vt esse possit dignum altare, neque alienum illi amoris ignem esse permiscendum, Deo quicquam aliud vna secum morari non consentienti. Quare primo Regum libro legimus, quod cum Philistaei testamenti Arcam templo DEI sui intulissent, apparuit quotidie mane idolum solo stratum, ac vltimo in frustra comminutum, illum solum Appetitum admittit DEVS, secumque commorari sinit, qui ad perfectam legis diuinæ obseruantiam, Crucisque CHRISTI tolerantiam, animum fleat. Vnde non legimus in sacris litteris, aliquid aliud praecepisse DEVM in Arca, in qua Manna continebatur reponi, quam legis librum: *Tollite librum istum, & ponite eum in latere arcae foederis Domini Dei vestri, & Mosis Virgam, quæ figuram crucis praeferbat: Reseruit virgam Aaron in tabernaculum testimonij.* Nam Anima, quæ nihil aliud ambiet quam perfectè legem Domini obseruare, Crucemque Christi tollere: erit vera Arca, quæ in se verum Manna, quod est ipsemet DEVS, continebit.

Leuit. 10.
1.

1. Reg. 5. 2.

Exod. 16.
33.

Deut. 31.

26.

Num. 17.

30.

CAPVT VI.

In quo duo praecipua detrimenta, quæ Appetitus Anima infirmæ, Priuatiuum vnum, Positiuum alterum exponuntur, sacrarumque litterarum auctoritatibus comprobantur.

VT autem manifestius, copiosiusque dicta percipiatur, expedit hoc loco declarare, quo pacto Appetitus isti, duo praecipua detrimenta inferunt Animæ. Vnum est, quia eam diuino Spiritu priuant: aliud verò, quia Animam in qua illi viget, defatigant, torquent, obscurant, sedant, ac debilitant, iuxta quod Ieremias dixit. *Eram de Duo mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* Duo hæc mala, vnicuique appetitus actus, in Animam inuehuntur. Manifestum quippe est; quòd deo ipso, quòd Anima alicui rei creatæ afficitur, quòd Appetitus seu affectus ille profundiores in Animam radices miserit, plusque entitatis habuerit; eo minus illi capacitatis respectu DEI remansurum: Nam sicut capite quarto docuimus, duo contraria in vno subiecto consistere nequeunt. Amor autem DEI, & creaturæ, contraria sunt, nec simul coherere possunt. Quæ enim comparatio esse potest creaturæ cum creatore; sensibus subiectæ rei, cum spirituali; visibili cum invisibili; temporaneæ cum æterna; cibi cælestis puri ac spiritualis cum cibo sensus purè sensibili; nuditatis Christi cum adhesionem alicuius rei? Quare sicut in naturali generatione, non potest vna introduci forma, antequam expellatur prius à subiecto contraria, præcedens, quæ quamdiu ibi reperitur, aliam impedit, obmutuam

Appetitus
Animam
Diuino
priuant
spiritu.

Eram de
Duo mala
fecit populus
meus: me
dereliquerunt
fontem aquæ
viuæ, &
foderunt sibi
cisternas,
cisternas
dissipatas,
quæ continere
non valent
aquas.

Iere. 2. 13.

Duo hæc
mala vnicuique
Appetitus
actus
incurran-

tur.

mutuam illorum contrarietatem: Eodem modo, in quantum Anima spiritui sensibili & animali se subdit, non potest spiritus purè spiritualis illam ingredi. Ideo enim Saluator noster apud S. Marthæum dixit. *Non est bonum sumere panem filiorum, & mutere canibus.* Et alibi. *Nolite dare sanctum canibus.* Quibus in locis, confert Dominus noster illos qui abnegatis, & repudiatis omnibus creaturarum Appetitibus sese ad suscipiendū purè Dei spiritum, disponunt; filijs; eos verò, qui Appetitus suos in creaturis pascunt, canibus, filijs enim Patris mensæ assistere, cibumque in ea ex eadem lance sumere permittitur, quod nihil aliud est, quam suo spiritu pasci, Canibus verò, micæ solum, quæ de mensa cadunt, conceduntur. Quâ in re sciendum est; vniuersas creaturas micæ seu fragmenta quædam esse, quæ ex mensa Dei ceciderunt. Vnde meritò canis appellatur, qui creaturis pascitur: ideoq; aufertur illis filiorum panis, eò quod nolint sese à creaturarum micis erigere, ac ad mensam spiritus increati Patris sui, aspirare. Et propterea merito canum instar, semper patiuntur famem: micæ enim potius prouocant Appetitum, quam satiant famem. Et de huiusmodi loquitur David: *Famem patientur vt canes, & circumbunt ciuitatem; si verò nō fuerint saturati, murmurabunt.* Hoc enim est illorum proprium, qui appetitibus indulgent, vt semper sint inspidi, & minimè satisfacti ad similitudinem eius, qui famem patitur. Quæ igitur comparatio esse potest famis seu inediae, quam excitant creaturæ omnes, cum satietate, quæ ex spiritu Dei promanat? Propterea nequit hæc diuina satietas, animam subire, antequam eliminetur ex ea hæc Appetitus famis, siquidè vt dictū est, non possunt duo cōtraria eidem subiecto inesse, sicut sunt famis & satietas. Ex dictis

apparet; maius quodammodo laboriosiusq; opus esse, quod DEVS, mundando purificandoq; vnâ ex Animabus istis ab huiusmodi contrarietatibus, efficit, quam in creanda illa ex nihilo. Nā huiusmodi Appetituum affectionumq; cōtrarietates, videntur plus impedire DEVM, quam ipsum nihil: hoc enim Maieitati suæ non repugnat; Appetitus verò creaturæ, renititur. Et hæc nunc satis sint, quātum ad primū præcipuumq; detrimentum attinet, quod Appetitus Animæ inferunt, nēpe spiritui DEI repugnare, sicut supra multis ostendimus.

Loquamur iam de altero effectu, detrimento videlicet Positiuo, quod Appetitus in Anima produciunt: quod est multiplex: Appetitus siquidem defatigant Animam, Attingunt, Obtenebrant, Maculant, & Debilitant. De quibus quinque rebus singillatim agemus.

Quod ad primū spectat, perspicuum est, Appetitus Animam inquietam reddere, & defatigare: sunt enim similes puerulis inquietis, & quibus difficile satis fit, qui semper à matre sua nunc hoc, nunc illud exigunt, nec vnquam contenti sunt. Et quemadmodum lassatur ac defatigatur ille, qui cupiditate stimulante thesaurum eruit: sic delassatur & laborat Anima in consequendis ijs, quæ ab ea Appetitus requirunt. Et quamuis ijs potiatur, tandem semper defatigatur, eò quod nunquam satietur: sunt enim cisternæ dissipatæ, ex quibus haurit, quæ non possunt continere aquam, ad eius sitim explendam. Et idcirco Itaias dixit: *Lassus adhuc sitit, & Anima eius vacua est.* Sicque Anima Appetitibus subdita lassatur, & defatigatur: est enim veluti ille, qui calida febris laborat, qui nunquā quietit, sitisq; eius per singula crescit momenta, donec euanescaat febris. Nā sicut in lib. Iob dicitur: *Cum satiatus fuerit auertabitur, astuabit, &*

Maius opus efficit Deus expurgando animam, quâ creādo eam ex nihilo.

Appetitus inquietat Animam.

Appetitus cisterna dissipata, non valens continere aquā.

Isa. 29. 8.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

Iob 20.22
Appetitus
saucians
Animam.

Isa. 57.20

Iera. 2.24.

Ibid. n. 25.

omni dolor irruet super eum. Præterea defatigatur & affligitur Anima ab Appetitibus suis, quia sauciatur, agitur, ac ab illis sicur aqua à ventis validis perturbatur: quâ etiam isto agitatam commotamq; modo, nullo loco, nullaq; in re consistere patiuntur. De huiusmodi Animabus locutus est Isai. *Cor impij quasi mare feruens, quod quiescere non potest*: Impius autem ille est, qui Appetitus suos non superat. Tandem fatigatur & affligitur Anima, quæ Appetitibus suis satisfacere cupit: est quippe instar illius, qui eum laborat fame, ore hianti vêtos haurit: tantumq; abest ut saturetur ijs, ut enâ magis ac magis exarescat, cum ille nequaquam sit cibus ei aptus. Ac propterea de huiusmodi Anima pronunciat Ieremias. *In desiderio anima sua attraxit ventum amoris sui*. Et paucis interiectis, significando ariditatem, quam talis Anima patitur, hunc in modum illam adhortatur: *Prohibe pedem tuum* (id est, cogitatus tuos) *à nuditate, & guttur tuum à siti*, nempe voluntatem tuam ab Appetitus satuitate cohibe, quæ ardentior excitat sitim, & sicut lassatur, & fatigatur ambitiosus in die expectationis suæ, quando spe sua frustratus est; ita lassatur, & fatigatur Anima cum omnibus appetitibus satisfacit, quandoquidē maiorem ei vacuitatem, & esuriam pariunt. Nam sicut vulgò dicitur. Appetitus est instar ignis, cui si lignorum pastus addatur, augetur; quibus consumptis, omnino eum deficere necesse est. Imò deterioris naturæ, hac in parte est Appetitus igne: ignis siquidem lignis absumptis minuitur, at Appetitus, illud augmentum, quod sibi satisfaciendo acquisiuit, haud quaquam diminuit, deficiente etiam eius obiecto seu materia; sed vice decrementi (sicut igni euenit materiâ eius subtrahâ) laborando ipse in semetipso ardetur & consumitur, aucta est enim eius

esuries, & imminutus cibus. Et hac de re locutus est Isaias. *Declinabit ad dexteram, & esuriet, & comedet ad sinistram, & non saturabitur*. Illi enim qui Appetitus suos minimè abnegant, quando ad iter DEI carpendum, quod per dexterâ significatur, deflexerint; merito famem patientur: nequaquam enim dulcis spiritus satietatem promerentur. Merito quoque cum ad sinistra, ad cibos capiendos declinarint (quod nihil est aliud quàm Appetitum alicuius creatæ rei pastu delinire) non expleant famem, quia eo, quod illis solum saturitatem adferre potest, prætermisso, ijs, quæ potius irritant famem, pascuntur. Liquidò itaque pater, Appetitus de lassare, ac defatigare Animam illis obnoxiam.

Isa. 9. 10.

C A P V T VII.

Quomodo Appetitus cruciant Animam; quod etiam similitudinibus ac auctoritatibus comprobatur.

Secundus detrimenti Positiui modus, quem Appetitus Animæ inferunt, est: quod eam cruciant ac affligunt: idque ad instar illius, qui alicui alligatus loco, funi extensione torquetur. nec quiescit, antequam se tormentum huiusmodi euasibile sentiat. De quibus loquitur Dauid. *Et in esuriant me* (qui sunt Appetitus) *circumplexi sunt me*. Et quemadmodum cruciatur ac affligitur, qui nudus spinis ac aculeis incubat, sic torquetur Anima, Appetitibus suis innixa, nam velut spinæ eam ferunt, cruciant, detinent, ac dolorem illi insigunt. De quibus itidem dixit Dauid. *Circumderunt me sicut apes, & exarserunt sicut ignis in spinis*. In Appetitibus enim, qui sunt spinæ, angustiarum & cruciatuum ignis excreuit. Et sicut arator stimulo affigit, virgetque

Pf. 118. 62.

Pf. 117. 11.

virgetque arantem bouem, / cupiditate mellis, quam expectat inductus: ad eundem prorsus modum, concupiscentia, medio Appetitu, affligit Animam, ut id quod optat adipiscatur. Quæ res manifestè patet in cupiditate & Appetitu illo ingenti, quo ardebat Dalila, explorandi, quamam in re sita esset tanta Samsonis fortitudo, ut scriptura dicat, ad eum illum, ab ea assiduum defatigatum que fuisse, ut penitus defecerit. *Defecit Anima eius, & ad mortem usq; lassata est.*

Quò vehementior intensiorque fuerit Appetitus, eò acrius animam torquet. Ita ut tantum cruciatus sustineat Anima, quantum Appetitui indulget: eoque plura patiatur tormenta, quò pluribus subdit fuerit Appetitibus. Impleturque in huiusmodi Anima, in præfati etiam vita, illud Apocalypsis. *Quantum glorificauit se, & in delicijs fuit, tantum date illi tormentum, & lucrum.* Et sicut affligitur ille, qui in suorum inimicorum potestatem deuenit; sic cruciatur Anima, quæ suas sibi Appetitiones præualere sinit, cuius rei expressam videre est figuram, in robusto illo Samson: qui cum antea ad eum esset potens, liberque Israelitici populi iudex, postquam in sibi aduersantium manus incidit, suo ab illis priuatus est robore, oculisque orbatus, ac molendino ad cominuendum frumentum alligatus, quo loco ad libitum, ab illis tortus fuit & affligitur. Id ipsum euenit Animæ, quam isti Appetituum inimici occupant, ac superant: in primis enim debilitant illam, & excæcant, ut iam dicturi sumus: & confestim sic affectam, cruciant & affligunt; concupiscentiæ molendino illam adstringentes: lequei portò, quibus illam innectunt, ipsimet sunt Appetitus. Quam obrem miseris Deus cuiusmodi hominum, qui tanto cum labore & sumptu, famem ac sitim Appetitus

sui in Creaturis expleat, hunc in modum eos per Isaiam compellat: *Omnes sitientes, (appetitusq; indulgentes) Venite ad aquas; & qui non habetis argentum (voluntatis propriæ) properate, emitte, & comedite: venite, emite vinum & lac. (hoc est pacem & suauitatem spiritus) absque argento voluntatis propriæ, absque vlla commutatione, id est, absque vilo huiusmodi laboris sumptu, qualem ob Appetitus vestros explendos, impenditis. Quare appenditis voluntatis vestræ propriæ argentum, non in panibus (hoc est non in diuino spiritu conquirendo) & laborem Appetituum vestrorum, in eo, quò illos satiare nequit. Audite audientes me & comedite bonum quod optatis, & delectabitur in crassitudine Anima vestra. Ad pinguedinem verò seu crassitudinem hanc peruenire, nil aliud est, quam vniuersarum creaturarum gustus seu delectamenta deferere. Creatura si quidem cruciat, spiritus verò diuinus, refocillat. Quare inuitat nos Dominus per S. Mattheum dicens. *Venite ad me omnes cruciati, afflicti, & onere sollicitudinum appetituumque vestrorum depressi, egredimini ab illis, veniendo ad me, & ego reficiam vos, & inuenietis requiem animabus vestris. quâ vos Appetitus Vestri priuant, cum sint pondus immensum, ut expressit David dicens: *Sicut onus graue grauata sunt super me.***

CAPVT VIII.

Qua ratione Appetitus obtenebrant Animam, idq; similitudinibus, sacrarumq; literarum authoritatibus confirmatur.

Tertium, quod Animæ inferunt effrenes Appetitus, no cumentum est; cæcitas

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

citas seu obtenebratio ipsius. Quemadmodum enim exhalationes obnubilant aërem, nec solem splendescere patiuntur; vel sicut speculum halitu infectum, non potest clarè intuetis faciem in se recipere, vel sicut aqua lutulenta, non bene aspicietis vultum exprimit: ad eundem modum Anima Appetitibus suis seruiciens, quantum ad intellectum spectat, tenebris est obuoluta nec locum præbet, ut vel à rationis naturalis sole, vel à supernaturali DEI sapientia, penetraretur ac illustraretur. Vnde Regius Propheta Dauid ad hoc propositum loquens ait. *Cōprehenderunt me iniquitates meae, & non potui ut viderem.* Et in eo, in quo Anima secundum intellectum obtenebrescit; secundum voluntatem etiam languet, pigrescitq; & secundum memoriam incrassatur: & inepta fit, & à sibi debita operatione deflectit. Cum.n. istarum potentiarum actiones ab intellectu pendeant: eo impedito, necesse est illas quoq; turbari, ac à debito ordine resiliere. Quamobrem dicit Propheta Dauid, *Anima mea turbata est valde.* Quod perinde est ac si dixisset: eam in suis potentijs à debita operatione declinasse. Quemadmodum enim diximus, nec intellectus in tali statu capax est illustrationis diuinæ sapientiæ percipiendæ, sicut nec tenebris imbutus aër splendoris solis, nec voluntas ad DEVM in seipsa per amorem purunt complectendum idonea est, sicut nec speculum halitu tinctum, inspicientium vultum ora commode referre valet: nec memoria tenebris appetitus obfucata, apta est ad serenè imbibendam DEI imaginem, quemadmodum etiam aqua cœnosa, faciem se intuentis clarè non repræsentat.

Appetitus omnino ex se cæcus est & anima que eum

Excæcat præterea & tenebris insepelicit appetitus Animam: nā Appetitus quæ appetitus, cæcus omnino est, non, n. ex se ratione respicit: ratio verò est illa, quæ sem-

per itinere recto ducit ac dirigit Animā in suis operationibus. Hinc prouenit, quod quotiescunque Anima Appetitu suo regitur, cæcitate incurrat: perinde enim est ac si ille, qui rectè videt, ab eo, qui oculis est destitutus duceretur, quod tantum valet, ac si ambo oculis essent orbat. Illud autè quod hinc sequitur id ipsum omnino est, quod Dominus noster apud S. Matth. dixit. *Cæcus si cæco ducatum præstet, ambo in foueam cadunt.* Parum profectò pro sunt oculi papilionis, si appetitu pulchritudinis lucis stimularus, veluti infascinat in igne insillit. Vnde rectè affirmare possumus de illo, qui appetitu suo allicitur, eum esse instar piscis, lumine piscantiū stupefacti, cui lux illa potius tenebras offundit, ne damna à piscatoribus sibi iminentia animaduertat. Quam rem egregiè explicauit Dauid, de huiusmodi loquens: *supercaecidit (inquit) ignis, & non viderunt solem.* Appetitus quippe est velut ignis, qui calore suo inflammat, splendore verò oculos perstringit. Id ipsum omnino Appetitus in Anima operatur, succendit enim concupiscentiam, & intellectum taliter offuscatur, ut illum naturali sua luce perfrui nequaquam patiatur. Offuscationis porro seu deceptionis causa, est, alterius peregrinæ & distinctæ lucis, inter potentiam visiuam & obiectum interpositio: tunc enim intuitiua facultas allicitur & pascitur luce illâ, quæ intercedit, nec aliâ intueri valet. Cum autè Appetitus tunc temporis adeo Animæ proximus sit, ac in eius conspectu constitutus, impingit miser in hanc primam lucem, illaq; pascitur, sicq; non permittit Animam verâ suâ luce claræ intelligentiæ perfrui, quam etiam minimè aspiciet, antequam appetitus, offuscatio seu falsa lux profugetur. Hinc merito deflenda est quorundam inscitia, qui inordinatis sese onerant vitæ asperitatibus, alijsque multis loquor

BUNC

Anima appetitui subdita nec à naturali lumine, nec à supernaturali illustrari potest.

Psa 39. 13.

Anima passionibus obnoxia voluntas languet, memoria incrassatur.

Psal. 6. 4.

Appetitus omnino ex se cæcus est & anima que eum

sequitur semper magis cæcatur.

Mat. 15. 14

Psal. 57. 9.

Quia sit causa obfucationis anime ab appetitibus & quomodo id fiat, mirabili doctrina.

Insuper quorundam spiritualis ignorantia qui aspera

nunc de voluntarijs seu sponte (susceptis) parum discretioni conformibus exercitijs, spem suam in illis reponentes, seq; illis solis, abiq; mortificationis appetituum suorum in alijs rebus studio sufficere ad Divinae Sapientiae Vnionem peruenturos arbitrantes. Verum aliter res sese habet: haudquaquam. n. eo attingent, nisi omnem adhibeant curam, in istis appetitib; refecandis, sicut enim huiusmodi homines, saltē dimidium laboris sui, quem diutis exercitijs impendunt, in studio mortificationis appetituum collocarent; multo amplius mēsis vnus interstitio proficerent, quā multis annis, ceteris omnibus exercitijs. Sicut enim ad hoc, vt terra fructus profert, labore subigenda est, aliās inutiles noxiaeque, herbas productura: sic ad hoc vt Anima in via Dei progrediatur, mortificatio appetituum prorsus necessaria est, sine qua (autem afflicta) nō plus in vitæ perfectione, Dei ac sui cognitione, vniverso etiam conatu adhibito proficiet, ac ille, qui in agro, aratro & stiva nō subacta, semina spargit. Vnde nec tenebræ, nec animæ inertia seu ruditas euanescent, antequam Appetituum incendium suffocetur.

Sunt enim Appetitus velut catharta, aut sicut labeculae quaedam in oculis, quæ antequam abstergantur, visionem præpediunt. Quamobrem contemplatus Dauid talium cæcitatem, quamque Animas suas Appetitibus, immortificatis, à veritatis claritate intuenda præpeditas habeant, & quantum indignetur illis Deus, in hunc modum eos alloquitur. Priusquam intelligerent spina vestra hanc annam, sicut viuentes, sic in ira absorbet eos. Hoc est; priusquam spinæ vestrae, quæ sunt appetitus vestri obdurescant, ac ex mollibus spinis in densa crescedo dumeta, euadant, sicq; diuinum intuitum præpediant; sicut interdum viuenti-

bus euenire solet, quorum mortalis vitæ filū, in ipsius medio multoties succiditur, sic diuina ira eos absorbebit. Illos enim, in quorum Animabus appetitus viuunt, ac vigent, hocq; modo notitiam diuinam interturbant, absorbebit in ira sua; vel in futura vita asperitate pœnarum purgatoriarum; vel certè in præsentī, afflictionibus ac tribulationibus, quas ad ablaetandas eas ab appetitib; proprijs illis immitit, vel deniq; mortificatione ipsorum appetituum intercedente: vt hac ratione obstaculum illud, seu medium falsæ Appetitus lucis, quæ inter Deū nosq; ipsos interponebatur, auferatur, quæ etiā nos decipiebat, ac ab illius cognitione præpediebat, sicque serenato intellectus incuitu, strages quæ Appetitus animæ intulerāt, reparatur.

O si hominibus prorsus exploratum esset, quanto lucis diuinæ thesauro hæc illos cæcitas, quam Appetitus proprii inferunt, priuet: & in quor mala ac detrimenta illos quotidie præcipites agat, donec illos omnino mortificent ac abnegent! Nec enim est cur intellectu perspicaci, seu donis, à Deo susceptis fidant, vt existiment, se (si Appetitui vel concupiscentiæ obnoxij sunt) cæcitatē ac tenebrarum labem euasisse, nec pedetentim in deteriora lapsuros. Quis enim vnquam obsecro dixisset, virum adeo sapientia insignem, diuinisq; donis refertum, ac erat Salomon ad tantam cæcitatē, & voluntatis teporem deuoluendum, vt in vltima sua ætate, altaria idolis erigeret, illisque cultum diuinum exhiberet? Ad quem miserabilem statum incurrendum, satis illi fuit mulierum amor, & in coërcendis Appetitibus, cordisque sui delectamentis incuria, siquidem ipse ore proprio de se asserit in Ecclesiastico: Omnia (inquit) quæ desiderauerunt oculi mei, non negaui eis, nec prohibui cor meum, quin omni

Quæ pernitiosa sit anima cæcitas, ex appetitibus orta.

3. Reg. 5. 2.

Eccle. 1. 10.

volu-

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

120

voluptate frueretur. Tantumque effrenis hæc Appetitum licentia in eo valuit, ut licet in vitæ suæ exordijs satis esset prouidus & cautus; quia tamen non eos omnino repudiavit, pedetentim intellectu eius adeo excæcarunt, ut summum illud, quod DEVS illi instillarat sapientiæ lumen, profus obruerent, DEVMQUE in ipsâ senectute desereret. Quod si huiusmodi nocumenta inferre potuerunt Appetitus homini, qui tantam noticiam adeptus erat, distantia boni & mali; quid non in nostra inertia ac stupiditate Appetitus immortificati efficiantur siquidem ut Dominus de Ninuivis ad Ionam Prophetam dixit: *Qui nesciunt quid sit inter dexteram & sinistram suam.* Quolibet enim & nos momento, malum reputamus bonum, & bonum malum, quæ res etiam nobis profus innata est. Quid igitur sperandum erit, si innatis nobis tenebris, addatur Appetitus? Nihil profecto aliud quam illud, quod deplorans Isaias dixit, cum ijs loquens, qui suis appetitibus obsequuntur. *Palpauimus sicut cæcis parietem, & quasi absq; oculis attrectauimus, impegimus meridie, quasi in tenebris.* Et eò vtique cæcitas nostra deuenit, ut in ipsa meridie impingamus; non aliter ac si in ipsis tenebris versaremur. Hoc siquidem proprium est illi, qui Appetitu excæcatur, quod in medio etiam veritatis, acieus, quod sibi expediret, cognitionis, constitutus, non plus illam animaduertat, quam si obscuris tenebris inuolueretur.

Iona 4.

Is. 59. 10.

CAPVT IX.

Qualiter Appetitus fedant Animam, quod similitudinibus & sacrarum literarum auctoritatibus comprobatur.

Quartum detrimentum quod Appetitus rebelles Animæ inducunt, est; quod illam fedant ac commaculant: secundum illud quod Ecclesiasticus prodidit dicens. *Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea.* Tunc verò quispiam picem tangit, cum in aliqua Creatura Appetitibus voluntatis suæ satisfacit. In quibus sacre Scripturæ verbis, animaduertendum est, picem contulisse creaturas Sapientem, Latius quippe discrimen patet inter præstantiam cuius capax est Anima, & illud, quod in omnibus excellit creaturis; quam sit inter purissimum adamantem seu aurum obrizum, & atram picem. Et quemadmodum adamas vel aurum, si liquæz picem superponeretur, secundum profecto & illinitum remaneret, iuxta maiorem vel minorem picis liquefactionem, sic Anima calore Appetitus, quo alicui creaturæ rei afficitur, resoluta, illius sibi immunditiam attrahit & maculas. Plus etiam Anima à cæteris corporeis differt creaturis, quam lymphidissimus liquor, à fœcumento cæno. Vnde sicut conspurrearetur huiusmodi liquor luti admixtione; eadem profusuratione, sordescit Anima, quæ amore adheret creaturæ, sit enim illi similis. Et sicut atra fuligo, speciosæ faciei impacta, rotam deformat; ad eundem modum deformat, & commaculant deordinati Appetitus Animam illis subiectam: quæ si in se spectetur, est pulcherrima, absolutissimaque DEI imago. Quam ob causam deplorans Hieremias turpitudinis stragem, quam deordinati amores Animæ inferunt, primo loco illius pulchritudinem recenset, immediate vero eius deformitatem; dicens. *Candidiores Nazarei eius (scilicet Anima) niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphiro pulchriores. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis.* Per capillos hoc loco,

Ecc. 12. 1

Quantum Nobilitas anima, excelsior omnino corporeis creaturis.

Tren. 4. 7

loco, affectus ac Animæ cogitationes intelligimus, qui in Deum, secundum ordinem ab eo præscriptum, id est, in ipsum et relati, candidiores sunt niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, & Saphiro pulchriores. His quatuor rebus vniuersa creaturarum corporeatū pulchritudo & præstantia continetur, quas Anima eiusque actiones, quæ sunt dictæ Nazarethi & Capilli, superant: quibus ab ordine debito deniantibus, & ad ea, quæ à Deo minime sunt eis statuta, deflectentibus: hoc est, ad res creatas propendentibus, denigratur, vt dixit Hieremias, facies super carbones. Vniuersa itaque hæc, & multò plura, pulchritudini Animæ inducunt dāna, deordinati Appetitus. Idque rantoperè, quod si loquendum esset, ex instituto, de turpi abominabilique formā, quam Appetitus Animæ inducere possunt, non possemus tem adeò verbis immunditijque scitatem, ac est illa reperire, aut scditatem, quæ ei valeret adæquari. Licet enim minimè inficias ire possimus, deordinatam Animam, quantum ad eius naturalem substantiam pertinet, ita perfectam absolutamque, ac à Deo condita est, remanere: quantum tamen ad esse rationale seu rationis spectat, deformis est, immunda, & obscura: omniaque illa, & his multò ampliora, de quibus locuti sumus, mala incurrit. Ad eò vt vnus solus deordinatus Appetitus (vt postmodum dicturi sumus) quamuis nò versetur circa materiā læthalis peccari, maculet & deturpet Animam, illamque ineptam efficiat, quo minus Deo, antequam Appetitus ille repurgetur, per Vnionem perfectam copuletur. Quales igitur deformitas erit Animæ illius, quæ totaliter in proprijs passionibus suis deordinata est, ac in manus Appetituum suorum omninò deuenit, quamque longe à diuina puritate distabit? Nullis verbis

dignè exprimi potest, nulloque intellectu comprehendi, immunditiarum varietas, quam Appetituum diuersitas Animæ inurit. Si, n. explicari posset, appareret perfectò res admirabilis, nec minus commiseratione digna, cernere videlicet, qua ratione quilibet Appetitus, secundum suam proprietatem ac intentionis gradum, relinquit cicatricem: suæque turpitudinis ac immunditiæ sedem in Anima, vnusquisque suo proprio modo, figit. Quemadmodum enim iusti Anima, in vna sola perfectione, quæ est ipsius Animæ rectitudo, innumera ditissimaque bona, nec non multas ac pulcherrimas virtutes possidet, quarum vnaquæque formosa est, & ab aliâ distat, secundum multitudinem & discrimen actuum amoris, quo sergā Deum exercuit: ad eundem modum deordinata Anima, iuxta Appetituum suorum circa creaturas varietatem, continet etiam in se miserabilem immunditiarum vilitatumque varietatem, qualem in ea dicti Appetitus, depingunt. Hæc immunditiarum varietas, rectè apud Ezechielem figurata est: apud quem scribitur, ostendit Deum Prophetæ huic in interioribus templi, circumquaquæ depictos patietes imaginibus reptilium, & abominationibus immundorum animalium. Et ingressus vidi, & ecce omnis similitudo reptilium, & animalium abominatio, & vniuersa Idola domus Israel depicta erant in pariete in circuitu per totum. Tuncque Deum Ezechieli dixisse: Fili hominis, nonne vidisti abominationes pessimas quas isti faciunt hic? Præcepitque illi Deus, vt interiora magis ingrederetur, maiores eum adhuc dicens, conspecturum abominationes. Dicitque se vidisse ibi mulieres sedentes, ac Adonidem amorum Deum plangentes, Et ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Insuper cum illi mandasset Deus, vt adhuc interiora

Vnusquisque deordinatus appetitus, secundum suam proprietatem & intentionis gradum, relinquit cicatricem suæ turpitudinis in anima. Pulchra huius rei similitudo.

Immunditiarum a-nime appetitibus subdita varietas.

Ezech. 8. 10.

Ibid. n. 14.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

120

Ibid. n. 16.

riora magis intraret, quò maiores abominaciones cerneret, dixit seibi vidisse viginti quinque viros, dorsa habentes contra templum Domini. *Et introduxit me in atrium domus Domini interius: & ecce in ostio templi Domini inter vestibulum, & altare quasi viginti quinque viri dorsa habentes contra templum Domini.* Discrimina reptilium ac animalium immundorum, quæ in primo templi secretior loco depicta erant, cogitationes sunt, & intellectus res terrenas abiectasque meditantis conceptiones: quæ cum sint tantoperè sempiternis rebus oppositæ, commaculant Animæ templum, quæ huiusmodi rebus intellectum suum, qui est primum Animæ cubiculum, depingit. Mulieres, quæ interius in secundo cubiculo morabantur, plorantes Adonidem, Appetitus sunt, qui in secundâ Animæ potentiâ, quæ est voluntas, versantur: qui veluti plorant, dum illud appetunt, cui voluntas est amore agglutinata: quæ profecto nihil aliud sunt, quàm illa immunda animalia, vermesque deformes in intellectu depicti. Porro viri, qui in tertio cubiculo morabantur, Phantasæ sunt ac imaginationes creaturarum, quas asseruat & reuoluit tertia Animæ potentia, quæ est Memoria. De quibus etiam senibus dicitur; eos terga templo obuertisse: quando enim Anima, per istarum potentiarum actus aliquid terreni complexa est, optimè de illa pronunciaripotest, eam Dei templo, quod est recta Animæ ratio, dorsum obuertisse, quæ nullam in se creaturam DEO contrariam, admittit. Hucusque dicta sufficiant, ad pernoscendam saltem ex parte turpem Animæ per suos appetitus deordinatione, si enim de vniuersis Vnionis Diuinæ impedimentis, quæ Animæ imperfectiones adferunt, nec non de eorum varietate, sin-

gillatim agere vellemus; si etiam damnabilium peccatorum, (quæ sunt multo illis maiora, quæ imperfectiones adducunt) & maximam eorum varietatem recensere; si turpitudinem, quam appetitus mortalis peccati causant (quæ est vniuersalis Animæ feccitas) si maximam illorum differentiam diuersitatemque describere; nunquam tractationi huic finem imponeremus. Id idolum ad præsens institutum affirmo, quemlibet minutissimæ etiam imperfectionis Appetitum obscurare, ac perfectam Animæ cum DEO vnionem præpedire.

CAPVT X.

Quemadmodum Appetitus tepesciunt Animam, eamque in virtutis exercitio imbecillam reddunt. Quod similitudinibus sacræ pagine auctoritatibus comprobatur.

Quintum nocumentum, quod Anima ab Appetitibus sustinet, est; quod eam tepesciunt, debilitatque, ne virtutis iter arripere, ac in eo persistere valeat. Eo siquidem ipso, quod Appetitus robur seu vis in plura diffunditur, imbecillior ille remanet, quàm si vni soli rei integrè adhaesisset: quantoque pluribus inhiat rebus, tanto minor est respectu singularum. Et ideo afferunt Philolophi, virtutem vnitam fortiozem esse seipsa dispersa. Hinc itaq; manifestè patet, quod si voluntatis Appetitus, aliò extra virtutem diffusetur, eum debiliorem omnino, pro assequenda virtute remansurum. Quare Anima, quæ voluntatem diuersis quilibet occupauit, est veluti aqua, quæ dum in inferioribus diuersis effluit rimis, ad superiora non conscendit, sicq; nullam affert vtilitatem. Propterea Patriarcha

Iacob,

Cur appetitus debilitat redantur Animam.

Gen. 29. 4
Jacob, filium suum Ruben, aquæ effusæ, eò quod Appetitui suo in quodam crimine indulsisset, comparauit dicens. *Effusus es sicut aqua, non crescas.* Ac si patentius pronunciaisset, quia instar aquæ secundum Appetitus, effusus es, non cresces, seu non proficies in virtutibus. Et quemadmodum aqua calefacta, nisi tegatur, facile calorem amittit; vel sicut aromaticæ species reterctæ, & extra inuolucra politæ, fragrantiam odoremque euaporant: ita Anima, quæ vniuersas vires suas, soli amoris diuino non applicuit, calorem ac virtutis vigorem amittit. Quam rem optimè assecutus Dauid dicebat. *Fortitudinem meam ad te custodiam:* retrahendo nimirum vim Appetituum meorum, eamque in te solum dirigendo. Præterea, enervant Animæ robur Appetitus effrenes: sunt enim veluti arbuta & virgulta quædam arboribus adnascens, quæ earum succum ebibunt, minusque eas fertiles efficiunt. De huiusmodi Animabus loquitur Dominus. *Va autem pregnantibus, & nutrientibus in illis diebus.* Per grauiditatem hanc ac nutritionem, significati voluit Appetitus; qui nisi retundantur, semper Animæ vires imminuent, incrementumque, in eius perniciem, capient: sicut & crescentia virgulta, arbori detrimentum inferunt. Quamobrem Dominus dat nobis consilium dicens. *Sint lumbi vestri praecincti.* qui Appetitus hoc loco significant; qui etiam veluti hircines sunt, quæ venarum sanguinem sugunt, hoc quippe eos appellat nomine Sapiens dum ait. *Sanguis-suga dua sunt filia* (Appetitus videlicet) *dicentes: affer, affer.* Vnde patet, nullum Appetitus commodum adducere Animæ, immò multas illam priuare bonis: & nisi mortificatione relectentur, non desistunt omnino, antequam id ipsum efficiant, quod

viperarum filij, suis matribus: qui dum in ventre succrescunt, matris suæ visceribus pascuntur, eamque interimunt, hocque pacto ipsius dispendio viuunt. Adeundem modum immortificati Appetitus, eousque perueniunt, vt Animam ma&ent, ipsiq; soli in ea viuant, eò quòd eos non priùs ipsa mortificando, interemerit. Ideo Ecclesiasticus dixit. *Aufer à me ventris concupiscentias.* Sed iam quòd eò non pertingant, grandis commiserationis spectaculum est cernere, qualem efficiant miseram Animam Appetitus, qui in ea viuunt & vigent, quàm sibi ipsi exosam, quàm proximis inspidam & ingrattam, quàm erga diuina pigram & tardam. Nec enim tantoperè deprauatus humor reperitur, qui ita æquè hominis pedes obruat, aut ad incedendum prægrauet, aut qui tantam ciborum inappetentiam generet, ac creatarum rerum appetitus Animam deprimit, ac tristem ineptamque ad virtutem sectandam, reddit. Vnde vt plurimum, idcirco multæ Animæ nullo virtutis gustu tanguntur, nullamque ad eam adipiscendam adhibent curam, quia Appetitus & amores minus puros fouent, nec eos ad Dominum Deum nostrum referunt.

interficiunt animam.

*Ecel. 23. 6
Quàm miseram efficiant animam Appetitus immortificati.*

Cur multa Anima virtutis suauitate non percipiunt.

CAPVT XI.

Qua ratione necessarium sit, ad vniõnem diuinam peruenire cupienti Anima, vniuersis etiam minimis carere Appetitibus, demonstratur.

ARbitror, iam pridem cupere Lectorem percunctari, an ad assequendū hunc sublimem Perfectionis statum, præcedere debeat vniuersalis mortificatio

C 2 Appe-

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI
124

Appetuum omnium, siue illi magni sit, siue exigui : an verò satis sit aliquos ex illis abnegare, alijs prætermisiss, ijs præferim, qui parui creduntur momenti ? Videtur quippe res nimis ardua ac dura, posse Animam puritatem, nuditatemque tantam comparare, vt nulli rei voluntate & affectu adhærescat. *Questioni huic primo loco responderetur : esse satis veritati consentaneum, non omnes Appetitus, æquè esse perniciosos, nec omnes æquali passu (loquor nunc de spontaneis) præpedire Animam, Appetitus siquidem naturales, parùm vel nihil auocant Animam ab Vnionem Diuina, dum eis consensus minimè præbetur, nec primorum motuum metas prætergrediuntur. Voco hoc loco naturales Appetitus, primosque motus, illos, quibus rationalis voluntas, nec ante, nec post vllo se modo immiscuit: istos enim euellere; ac in præsentia vita omnino mortificare, impossibile est. Nec huiusmodi Appetitus adeò obstant, quin ad Vnionem diuinam perueniri possit; licet, vt dixi, non omnino profligati sint & abnegati: possunt enim illi inesse naturæ, & simul Anima secundum rationalem spiritum ab ijs esse omninò libera & expedita. Euenire quippe interdum potest, vt Anima sublimi Vnionem Quietis in voluntate fruatur, & simul actu huiusmodi Appetitus in sensitiua hominis parte morentur, nullamque sit illis, cum superiori parte, quæ orationi intenta est; commercium. At cæteri omnes Voluntarij Appetitus, siue illi sint mortalium peccatorum, quæ grauiora sunt, siue Venialium, quæ sunt minùs graua, siue solum circa imperfèctiones, quæ adhuc sunt minores, versentur; euacuari omninò debent, omnibusque illis etiam minimis carere debet Anima, vt istam totalem Vnionem assequi possit.*

Non oēs appetitus, est animæ perniciosi. Appetitus naturales non impediunt Animam ab vnione.

Et quimodò sint.

Voluntarij Appetitus, omnes euacuandi: vs ad vnionem cum Deo posse perueniri.

Cuius rei ea est ratio : nam status huius Diuinæ Vnionis in eo situs est, vt Anima voluntatem suam totaliter in Diuinam voluntatem transformatam habeat : ita vt in omnibus & per omnia, motus eius sit sola Dei voluntas. Hæc enim est causa, ob quam dicimus, in hoc statu vnam voluntatem Dei ex mea Dei queri: ita vt Dei voluntas Animæ quoque voluntas sit. Si igitur hæc Anima in aliquam propenderet imperfèctionem, quam Deus respuit; non transisset, nec transmutata fuisset in Dei voluntatem : siquidem vellet Anima illud, quod Deus minimè vult. Hinc itaque liquet, quòd vt Anima amore ac voluntate Deo copuletur, debeat priùs omni voluntatis Appetitum etiam minimo carere, & destituta esse. Hoc est, vt voluntas imperfèctioni cognitæ aduertenter assensum minimè præbeat, tantaque virtute ac libertate polleat, vt statim ac eam animaduertit, respuere valeat. Loquor autem de imperfèctione cognita, inaduertenter enim, vel inconsideratè, vel quia id non omninò in sua positum sit potestate, labetur procul dubio in imperfèctiones, & in peccata venialia, nec non in Appetitus naturales, de quibus iam locuti sumus. Et de huiusmodi non adeò spontaneis peccatis scriptum est. *Septies in die cader in solum, & resurget. Verum loquendo de Appetitibus voluntarijs, & omninò animaduertis; quamuis circa minimas etiam res versentur, vt diximus, nisi quicumque tandem ex illis supereretur, satis est ad vnionem hanc præpediendam; superetur inquam, & mortificetur habitus seu consuetudo illius; nam actus aliqui, interdum circa res diuersas versantes, non inferunt tantum detrimentum, eò quod à certo habitu non oriuntur; licet etiam istis Anima ali-*

In quo vnio: cū Deo sua sit.

Omni voluntario appetitu, etiam minimo, carendum est: qui ad Vnionem aspirat. Qualiter se gerere debeat Anima; in abnegando minimo appetitibus. Præu. 24. 16.

quon-

quando caritura sit: eò quòd ab habituali etiam imperfectone proficiantur. Sed non nulli voluntarij imperfectonum habitus, quos nunquam Anima integrè superat, non solum Diuinam Vnionem præpediunt, sed etiam perfectionis portum attingere non permittunt. Huiusmodi imperfectones habituales sunt, exempli gratia; quædam consuetudo multiloquendi, adhæsiō quædam licet modica (quam nunquam finit Anima superare velle) erga personam aliquam, vestem, liberum, cellam, talem cibi speciem, conuersationes quasdam & delectationuculas gustandi, sciendi, audiendi, & cæteræ his affines. Quælibet istarum imperfectonum, cui Anima affixa sit, cuiusque habitum contraxerit, multò magis illam à progressu virtutum retardat, quàm si quotidie multas alias admitteret imperfectones, etiam maiores; quæ tamen ab aliqua quotidiana consuetudine malæ alicuius proprietatis, ortum non ducunt: non enim ista tantopere impediunt, sicut alicuius rei habitualis adhæsiō. Quamdiu enim aliquid huiusmodi, etiam minutissimum in Anima locum habuerit; impossibile est, eam perfectionem adipisci. Quid enim refert, quod auis aliqua subtili sit alligata filo, aut crassiori? licet enim illud tenuissimum sit; tamen diu eo à volatu detinebitur; quam diu illud non infringit. Verum quidem est, tenue filum facilius rumpi, nihilominus tamen licet facillime scindatur, nisi id fiat, impedit volatam. Sicque euenit Animæ, quæ alicui rei affixa est: nam licet maximis fulgeat virtutibus, ad liberatorem tamen Vnionis Diuinæ non pertinet. Nam Appetitus, & Animæ alicui rei adhæsiō, similis est Echeneidi: de qua dicunt: quod licet exiguus sit pisciculus, si alicui naui adhærescat, fixam eam adeo detinet, vt non permit-

tat suum iter peragere. Vnde res est non modicæ commiterationis, cernere aliquas Animas, velut naues, diuitijs bonorum operum, spiritualium exercitiorum, virtutum, & quas à Deo recipiunt, gratiarum onustas: quæ quia non habent tantum animi pectorisque, vt aliquam delectationuculam, amoris, affectus, seu adhæsiōnis (sunt enim hæc vnum) abrumpan, nunquam portum perfectæ vnionis attingunt: ad quem consequendum, non requirebatur amplius, quam vnico neruoloque volatu, vires exerere, ac illud vitiosæ adhæsiōnis filum abrumperè, vel certè Appetitus remoram amouere. Res profecto est, (vt dixi) ingenti digna dolore, quod DEVS fecerit huiusmodi homines abrumperè funes crassiores affectuum, quibus in peccata ac vanitates ferebantur: & quia nolunt sese ab aliqua puerili ineptia abstrahere, quam illis DEVS ad sui amorem vincendum reliquit, quæque non amplius est, quam exiguum quoddam filum, non progrediuntur, neque tantum bonum acquirunt. Et quod deterius est, ob illam adhæsiōnem, tantum abest vt proficiant, vt etiam, quantum ad perfectionis materiam spectat, retrocedant; iacturam etiam aliquam eorum pariendo, quæ tantis iam fuerant laboribus consecuti. Exploratum enim est illud, in via spirituali, non progredi vincendo, esse regredi, & lucra ampliora non conquirete, esse adæpta amittere. Hoc enim Dominus noscitur innuere nobis voluit, cum dixit. *Qui non congregat mecum, spargit.* Qui non *Matt. 23. 30.* sollicite prouidet, vt vas alicuius liquores continentis, minima etiam rimula obstruatur; satis erit illa, vt omnis liquor intus existens, omnino effluat: quemadmodum Ecclesiasticus docuit dicens. *Qui spernit modica, paulatim decidet.*

C 3 Sicut

B.
Joannis
à CruceOpera
MysticaNVI
124

Miseranda
res videre
Animas,
virtutibus
plenas,
ob
modicam
imperfectonem
voluntariam,
ad
vnionem
non peruenire.

Ob modicum
appetitum
immortificati-
um, à Perfectione
retroceditur.

Matt. 23. 30.

Sicut enim idem dicit: Ex vna sola scintilla, magnum exurgit incendium: ita & imperfectio vna, satis est ad aliam adducendam, & illa ad alias, sicque nunquam videbitur aliqua Anima in superando Appetitu vno desidia, quæ non alijs multis, ex eadem animi imbecillitate ac imperfectione, ex quâ prior ille prodierat, ortis, scateat.

*Plures
persona ob
modicam
imperfec-
tionem sub
specie boni
admissam,
ad misere-
randum
deuenire
sunt.*

Vidimus etiam plures personas, quas DEVS suâ gratiâ fortiter, ad magnam à creatis rebus abalienationem ac libertatem promouebat: sed quia sub specie boni, alicuius duntaxat amicitie, seu conuersationis adhæsiuncula, præbuere, locum; hanc viâ pedetentim spiritum gustumque DEI, ac sanctæ solitudinis amisisse, ab illaque læticia & exercitiorum spiritualium integritate seu stabilitate miserum in modum decidisse, nec substituisse, priusquam omnium iacturam fecissent: & hæc omnia idcirco illis euenisse, quia principium illud gustus, & sensitiui Appetitus, non extinxerunt, seipso in solitudine intactos, DEO seruando.

*Semper in
hoc itine-
re progre-
diendum,
vt ad eum
terminum
peruenia-
tur.*

Perfectionis itinere, ita semper procedendum est, vt ad eius terminum semperueniatur, quod fit; affectus scilicet amoris semper præcendendo, non eos fouendo, qui nisi euellantur vniuersi, nunquam quo tenditur, perueniunt. Sicut enim lignum non transformatur in ignem, si vel vnicus ad eius dispositionem requisitus calor gradus desit: sic non transformatur perfecte Anima in DEVM, ob vnicam, quâ sit imbuta, imperfectionem: quemadmodum postmodum de Nocte Obscura fidei agendo, dictur sumus, Anima vnicam solum voluntatem habet; & si ista alicui alteri rei sese implicat; vel circa illam aliquomodo se occupat; non remanet libera, integra, sola, ac pura, sicut ad

Diuinam transformationem requiritur. Huius rei figuram habemus in libro Iudicum vbi dicitur, venisse Angelum ad filios Israel illisque dixisse: quod quia homines illos sibi aduersantes minime subegissent, imò cum quibusdam illorum fœdera sanxissent, propterea se illos inter eos reliquisse, vt illis occasio perditionis essent ac ruinarum. *Quamobrem nolui delere eos à facie vestra, vt habeatù hostes. & dii eorum sint vobis in ruinam.* Et profectò iusto iudicio id ipsum cum Animabus quorundam agit DEVS, quas ipse ex mundi huius Ægypto eduxit, Gigantesque peccatorum suorum iateremit, ac ingentem inimicorum eorum multitudinem, quæ sunt mundanæ, quibus antea implicati erant occasiones, ad nihilum redegit, quæ vniuersa idè perfectit, vt maiori cum libertate, hanc promissionis terram Vnionis Diuinæ ingrederentur. Quos cum videt fœdus sancire, amicitiamque eum minuscula imperfectionum plebe contrahere, nec ob animi socordiam incuriamque eas penitus prostrigare, ac abnegare; indignè id fert Diuina eius Maiestas, ac eos in suorum Appetituum potestate deserit, in deterioraque in dies labi permittit.

In libro quoque Iosue rei huius figuram legere est, cum DEVS illi promissionis terram possidere auspicianti in mandatis dedit, vt taliter ciuitatem Iericho demoliretur, nihil vt in ea viuere pateretur; nec viram, nec faminam, nec infantem, neque senem, nec animalium aliquod: insuper, ne etiam aliquid ex vrbis spolijs vsurparetur, aut appeteretur: vt hinc intelligamus, ad Diuinæ huius vnionis adeptionem, seu introitum, necesse esse quicquid in Anima viuit, siue multum illud sit, siue parum, siue

exiguam, siue grande interire, eamque ab omnium illorum desiderio seu concupiscentia vacuam remanere, animo ab eis tantopere alieno, ac si illa minime ad eam spectarent, nec ipsa ad illa. Quam rem docuit Apostolus ad Corinthios scribens, ac dicens. Hoc itaque dico fratres: tempus breue est; reliquam est, vt, & qui habent uxores, tanquam non habentes sint; & qui sicut, tanquam non sicut; & qui emunt, tanquam non possidentes; & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur. Quæ Apostolus proponit, docens nos, quam separatam, & ab omni adhesionem alienam oporteat nos habere Animam, si ad DEVM ire velimus.

CAPVT XII.

In quo alteri interrogacioni respondetur; cuiusmodi modi sint Appetitus illi, qui ad inferenda Animæ superioris descripta damna, satis sint, declarando.

Latius nobis pateret campus, de hac noctis sensus materiã vberius pertractandi, ita multa dicenda suppetunt, de damnis & nocuentis, quæ Appetitus, Animæ infligunt, non solum explicatis huc vsque modis, sed multis præterea alijs.

Veram quantum ad præsens nostrum institutum attinet, satis sunt iam explanata. Videtur enim sufficienter declaratum esse, quomodo Appetituum mortificatio appelletur Nox, quantumque sit momenti hanc ingredi noctem ei, qui ad DEVM peruenire optet: Id solummodo, quod nobis dicendum sese

offert antequam modum in eam intrandi tradamus, sicque libro huic finem imponamus, est dubium quoddam ex dictis ortum, quod Lectoris mentem pulsare possit. Primum; an quicumque Appetitus, satis sit ad inferendum Animæ vtrumque malum; Positiuum scilicet & Priuatiuum iam descriptum. Secundo; an quilibet minimus etiam Appetitus cuiuscunque tandem sit speciei, sufficiat ad vniuersa hæc quinque nocuentia simul, Animæ interroganda: an verò aliqui Appetitus vnum inferant damnum, alij alia, quidam nimirum inducant afflictiones & cruciatum, alij defatigationem, tenebras alij &c.

Cui dubitationi respondendo, Dico primo; quod si loquamur de Damno Priuatiuo, de priuatione inquam, quã Anima priuatur Deo: Appetitus solummodo voluntarius, qui circa læthalis peccati materiam versatur, hoc præualent & efficiunt illi enim in præsentem vitam priuant Animam Diuinã gratiã, in futurã vero gloriã, quæ in DEI possessione sita est. Secundo loco dico; quod Appetitus, siue sint mortalis peccati, siue in materia peccati venialis voluntarij, siue, qui ad imperfectionum materiam spectant; quilibet illorum satis est ad inducendum Animæ vniuersa hæc Positiua damna, quæ licet sint quodammodo priuatiua, hic vocantur à nobis positiua, nam conuersioni ad creaturam correspondent, vt priuatiuum correspondet auersioni à Deo. Istud tamen discrimen intercedit; quod Appetitus mortalis peccati, totalem cæcitatem, cruciatum, immunditiam, & debilitatẽ &c. in Animam inducunt. Peccati vero venialis, & imperfectionum cognitarum Appetitus, non causant huiusmodi mala, in illo vniuersali ac

Qualis appetitus priuet Deo animam.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

consumato gradu: siquidem non priuant gratiâ, quam Priuationem consequitur totale horum malorum in Anima dominium: mors siquidem Animæ, vita est illorum. Inferunt nihilo secius istorum malorum aliquid, quamuis in gradu remisso, iuxta tepotem laxitatemque quam Animæ inuehant. Ita vt Appetitus ille, qui magis Animam tepidam reddiderit, ampliorem etiam illi cruciatum, cæcitatem, impuritatemque sitallaturus. Verum illud hic obseruandum est; quod licet quilibet Appetitus, vniuersa hæc mala, quæ hic appellamus, Positiua inducat: nonnulli tamen præcipuè & directè quædam causant, nonnulli vero alia, & consequenter ac quasi minus Principaliter cætera. Quâuis enim verum sit, Appetitum immundum vniuersa hæc damna inferre: præcipue tamen & proprie corpus maculat & Animam. Et licet Appetitus auaritiæ cuncta etiam generet; principaliter tamen & directè cruciat & affligit. Appetitus quoque vanæ gloriæ, non minus cæteris omnia hæc infert damna: præcipue tamen & directè inducit tenebras ac cæcitatem. Appetitus etiam gulæ, introducit hæc omnia; singulariter tamen tepotem, animique in virtute remissionem. & eodem modo de reliquis Appetitibus Philosophandum est. Ratio vero ob quam quilibet actus Appetitus voluntarij, omnia hæc simul mala Animæ inuehat, est, contrarietas, quâ directè actibus virtutum opponitur, qui in Anima oppositos effectus producant. Nam quæ admodum vnus virtutis actus, simul ingenat Animæ suauitatem, pacem, consolationem, lucem, puritatem, & fortitudinem: sic Appetitus vnus deordinatus, cruciamentum, laborem, defatigationem, cæcitatem, imbecillitatemque inducit. virtu-

*Diuersitas
damnoru.
à diuersis
appetibus
Anima il-
latorum.*

*Quare
quilibet
actus ap-
petitus vo-
luntarij,
omnia ista
dãna Pri-
uatiua &
Positiua
inferat a-
nima.*

tes maiora capiunt incrementa, dum vnus earum exercitio incumbitur: suo quoque modo vitia ac eorum effectus in Anima crescunt, ad vnus ipsorum augmentum. Et quamuis vniuersa hæc mala, illo quo Appetitui satis sit tempore, minime sentiantur, non enim hoc gustus illius seu delectatio permittit: postmodum tamen, optime ea quæ reliquit mala percipiuntur, Appetitus quippe dum expletur dulcis bonusque apparet: at temporis successu felle amarior eius effectus sentitur. Quod facile diiudicare poterit, qui sese ab eis permittit abduci. Licet non me lateat, reperiri aliquos adeo cæcos, omnique sensu destitutos, qui id nequaquã percipiant: cum enim in Deo non ambulent, non animaduertunt ea, quæ illis DEVM, seu eius influxum præpediunt.

De cæteris naturalibus Appetitibus inuoluntarijs, necnon de cogitationibus, quæ primorum motuum limites non excedunt, de tentationibus quoque alijs, quibus consensus non præbetur, non ago in præsentibus: hæc enim omnia nullum ex descriptis malum inferunt Animæ, quamuis enim persona illa, quæ huiusmodi res patitur, ob passionem perturbationemque, quam tunc Appetitus illi inferunt, videatur sibi maculati & cæcari, nequaquam tamen ita est; imo occasionaliter effectus contrarios producant: quamdiu enim illis resistitur, lucratur Anima fortitudinem, puritatem, lucem, consolationem, & plura alia commoda: iuxta illud quod dixit Dominus noster Diu. Paulo. *Virtus in infirmitate perficitur.* At sponte voliti Appetitus, vniuersa dicta mala, & alia plurima inducant. Et propterea præcipua spiritualium Magistrorum sollicitudo esse debet, vt quemcumque Appetitum eorum, quorum spirituales curam

*Appetitus
involuntarij
primi
motus, &
tentationibus
quibus consensus
non præbetur,
nullus ex
dicitur ad
trimentum
adducunt
Anima.*

*Imo occasio-
naliter
contraria
malis bona
inferunt.
2. Cor. 12.
9.
Quam
debet esse
præcipua
cura spiri-
tualium Ma-
gistrorum.*

curam gerunt, statim mortificent; priuando illos, & veluti euacuando ab illo, quod appetebant, vt eos hac ratione à tantis miseris immunes reddant.

CAPVT XIII.

De modo & ratione, qua vti debet Anima ad ingrediendum Noctem istam Sensus, Fidei meditante.

Reliquum nunc est, vt aliqua tradamus monita, ad ingrediendum Noctem hanc Sensus. Ad quem finem sciendum est; Animam duobus vt plurimum modis intrate Noctem hanc sensus. Vnus modus est Actiuus, alter verò Passiuus; Actiuus modus ille est, quem Anima exercere potest, & exercet ex sua parte, Diuinæ gratiæ fauore adiuta, ad ingrediendum in eam; de quo modo agemus in sequentibus monitis. Passiuus autem modus ille est, in quo nihil ex se efficit Anima, nec propria vitiorum industria: sed Deus mediantibus peculiarioribus auxilijs, in ipsa operatur, illa se ad modum patientis habente, libereque consensum præbente. Et de hoc Passiuo modo agemus in libro Noctis Obscuræ, cum de Incipientibus tractabimus. Et quoniam ibi, fauente Deo, præsertim à nobis danda sunt huiusmodi hominibus consilia & monita, prout requirunt plurimæ imperfectiones, quas homines isti in hoc itinere solent admittere, nõ ero hoc loco fusior, in præbendis multis consilijs, præterquam quod non est iste adeo proprius huius tractationis locus: solum enim in præsentis animus est, de causis, cur transitus iste appelletur Nox, & quænam ea sit, quotque eius partes, disserere. Verùm quia videbatur doctrinam hanc manca & insufficientem, nec vi-

litatis tantæ; nisi statim aliqua media seu monita ad Noctem hanc Appetitus exercendam traderemus, volui compendiosum, qui sequitur modum hoc loco subtexere, idiplum facturus in fine cuiuscunque duarum partium seu noctis istius causarum, de quibus statim iuuante Deo acturus sum.

Instructiones hæc, & monita, quæ sequuntur ad Appetitus nostros superandos, licet compendiosa sint & pauca; arbitror tamen tam esse proficua ac efficacia, quam breuia & compendiosa: ita vt qui seritò in illis sese exercere voluerit, nullis alijs documentis opus sit habiturus; imò hæc vniuersa alia complectuntur.

Primum monitum est, vt perpetuam sollicitudinem & affectum habeat, Christum omnibus in rebus imitandi, eius vitæ (quam considerare debet, vt illam norit imitari) sese conformando, ac taliter sese in omnibus euentibus gerendo, ac se gessisset ille.

Secundum vt rem hanc commodè experi valeat, quemlibet gustum seu consolationem, quæ sensibus sese obtulerit, nisi purè ad Dei gloriam & honorem admittenda esset, respiciat; vacuusque & liber ab illa, Iesv Christi amore remaneat: qui in præsentis vita nullum alium gustum seu delectamentum habuit, aut voluit, quam voluntatem Patris sui adimplere, quam etiam cibum suum appellabat.

Rem exemplis declaremus. Si sese obtulerit delectamentum in audiendis rebus, quæ ad Dei obsequium nullius sunt adiumenti; nec illis oblectari velit, nec eas ad aures admittere: si etiam senserit delectamentum in aliquibus rebus intuentis, quæ non magis illum ad Deum ducant ac stimulent; delectamentum illud recuset, & ab huiusmodi rebus oculos auertat. Quod si in loquendo, seu in quacunque

D alia

Compendiosus efficacissimus; modus noctem hanc aditu intrandi.

Primum monitum vita Christi consideratio & imitatio.

Secundum, abnegatio gustuum, consolationum etc. & qualiter id fieri debeat.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

alia re similis gustus, seu delectatio subreperit; id ipsum semper faciat. In omnibus denique sensibus, quantum commodè poterit, eodem Mortificationis & abnegationis vtatur modo. Nam si omnino gustus aliquis percipiendus sit, nec illum commodè euadere possit; sat erit, nolle illo oblectari, licet illum sentiat. Hacque ratione conari debet, sine mora mortificare & euacuare sensus gustu illo: hocque modo quasi in tenebris illos relinquere. Huiusmodi autem studio ac cura, breui plurimum proficiet. Ad mortificandas porro, & ad concordiam reuocandas, quatuor naturales passiones, quæ sunt; Gaudium, Spes, Timor & Dolor (ex quarum consensu & pace, hæc & reliqua alia oriuntur bona) optimum & veluti totale est remedium, quod subsequitur, idque summi etiam meriti, ac grandium causa virtutum. Conetur semper animum suum seruare, non ad facilius, sed ad magis difficile.

Non ad sapidum magis, sed ad id quod insipidius est.

Non ad id quod magis sit iucundum, sed ad id, quod nullam affert iucunditatem.

Non ad id quod consolationem parit, sed potius ad id quod afflictionem.

Non ad id quod requiem præbet, sed ad id quod laboriosum est.

Non ad amplius, sed ad minus.

Non ad sublimiora & preciosiora; sed ad viliora, & contemptibilia.

Non ad id, quod est aliquid velle, sed ad illud, quod est nihil velle.

Non meliora, verum deteriora inquirere optareque in omnem nuditatem, vacuitatem, ac paupertatem omnium, quæ in mundo sunt propter CHRISTVM ingredi. Expediit autem operationes huiusmodi, ex totis visceribus

aggredi, & complecti, voluntatemque ad illas vniuerso studio, ac conatu inducere.

Si enim ex animo opera huiusmodi executioni mandauerit; exiguo valde temporis spatio reperiet in illis vberem deliciarum ac consolationum venam; ita tamen vt cuncta hæc ordinatè discreteque perficiat.

Ea quæ hucusque dicta sunt, si rectè exerceantur, satis sunt ad intrandum in noctem Sensitiuam.

Sed vt doctrina hæc copiosior sit; aliud exercitij genus, quo serio mortificare Honoris Appetitum (ex quo multi alij Appetitus nascuntur) instruimur, proferemus.

Primo loco, opera, quæ in suum contemptum vergant, exequi conabitur; vtque alij idem faciant, curabit.

Secundo; ea, quæ illum contemptibilem reddant, verbis proferet; & vt alij idem faciant, studebit.

Tertio; humiliter de seipso sentiet cogitabitque, & vt cæteri idem faciant, peroptabit.

Pro documentorum istorum regularumque coronide, æquum erit hoc loco versus illos, qui in montis imagine, quam in libri huius principio apposimus, descripti sunt, collocare: quibus continetur doctrina, ad eius vsque verticem, qui est sublimis Vnionis status, conscendendi. Quamuis enim verum sit, eorum doctrinam maximè in spiritualibus ac interioribus locum habere; nihilominus tamen sermo etiam in illis est de perfectionis spiritu, secundum quod sensibus & exterioribus exercitijs subijcitur, quemadmodum videre est in duabus vijs, quæ ad latera semitæ Perfectionis descriptæ sunt: sicque in hoc sensu hoc loco versus istos accipiemus; nempe secundum sensibilibus

*Qualiter
spiritualis
se se gerere
debeat in
delectatione
seu gustu
quæ euadere
nonquit.*

*Qualiter
quatuor
naturales
anima
passiones
mores
sanda.*

*Quarta
ratione Ho-
noris app-
etitus mor-
tificandus
sit*

*Versus, in
quibus co-
ntinetur do-
ctrina ad
summitatem
vsque
mētis per-
fectionis,
& Vnionis
perueni-
endi.*

lem exteriorem que hominis partem, qui tamen versus postmodum in secunda noctis huius parte, in spiritali sensu accipi debent.

Versus igitur sunt.

1. **V**T gustes totum, nolis in aliqua re gustam habere.
2. Vt peruenias ad sciendum totum, nihil in aliqua re scire velis.
3. Vt peruenias ad possidendum totum, nihil in re aliqua possidere velis.
4. Vt peruenias ad hoc vt sis totum, nihil in re aliqua esse velis.
5. Vt peruenias ad id quod non percipis gustu, transire debes per id, quod non percipis gustu.
6. Vt peruenias ad id quod nescis, transire debes per id quod nescis.
7. Vt peruenias ad id quod non possides, transire debes per id quod non possides.
8. Vt peruenias ad id quod non es, transire debes per id, quod non es.

Modus non impediendi totum.

1. **Q**uotiescunque in aliqua re sistis, seu te detines, definis projicere te in totum.
2. Nam vt venias a toto ad totum, debes te abnegare ex toto in totum.
3. Et quando peruenies ad habendum totum, debes illud habere, nihil volendo.
4. Nam si volueris habere aliquid in toto, non putum habes in D e o tuum thesaurum.

In ista nuditate, reperit spiritus quietem suam ac refocillationem: nihil enim

concupiscendo, nihil illum ad superiora impellit: & nihil ad inferiora deprimit: in centro enim humilitatis suae quiescit: statim autem ac aliquid exoptat, in hoc ipso defatigatur.

CAPVT XIV.

In quo secundus dicti Cantus Versus, elucidatur.

Amoribus anxijis inflammata.

Postquam primum Cantici huius versum, in quo de Nocte sensitiua agitur, explicuimus, & quidnam Nox hac sensus sit, curq; nox appelletur aperuimus, modum quoq; ac ordinem, qui in eius Actiuo ingressu seruari debet docuimus; consequens nunc iuxta rectum ordinem est, vt de eius proprietatibus ac effectibus, qui sunt profus stupendi agamus, quique sequentibus versibus dicti Cantus continentur: quos strictim attingam, quemadmodum in libri Prooemio pollicitus sum, statimque ad secundi libri tractationem descendam, in qua de alia Noctis huius parte, quae est spiritalis, agitur.

Ait itaq; Anima, se anxietatibus amoris inflammata pertransisse, ac per hanc Obscuram Noctem Sensus, ad dilectionem exiuisse. Ad vniuersos siquidem Appetitus superandos, gustusq; ac sapores rerum omnium, quarum amoribus solet voluntas vrgeri ad illis fruendum, abnegandos, requirebatur maior alius ardor alterius melioris amoris, qui non est alius quam Amor sui sponsi: vt sic vniuersas delicias suas ac robur in ipso collocando, fortitudinem adipisci possit ac constantiam, ad vniuersos alios amores facile respuendos & abnegandos. Nec

D z solum;

Effectum noctis sensitiua mirabiliter.

Ad superandos Appetitus rerum omnium requiritur maior ardor alterius melioris amoris.

B.
Iuannis
a Cruce

Opera
mystica

NVI
129

solummodo ad superandum Appetitū sensitiuorum impetum, satis erat sponsi sui amor: sed necesse erat eò inflammari, idque anxie. Quia solet reuera accidere, vt sensitiua hominis pars, tam vehemēti Appetitus impulsu moueatur, & ad obiecta sensibus subiecta attrahatur, vt nisi spiritalis pars alijs maioribus spiritaliū rerum ardoribus æstuet, nullo possit modo saporem seu gustum materiale seu sensibilem superare, vel noctem hanc sensus intrare, nec tantum habeat animi, vt in obscuro remaneat, priuando se Appetitū rerum omnium.

Quales autem sint huiusmodi amoris anxietates, quorūque earum modi, quas Animæ in initijs huius Vnionis viæ patiuntur, quasque diligentias & adinventiones adhibent, ad domo suā; quæ propria est voluntas, egrediendum, ac in noctem mortificationis priorum sensuum ingrediendum, & quam faciles, imo & dulces hæc anxietates sponsi, faciant illis apparere tribulationes, periculaque noctis huius; non est huius loci discutere, sed nec verbis exprimi possunt. Potius enim hæc interius gustanda sunt, & ruminanda, quam scripto exprimenda. Quare ad explicandos reliquos versus, sequenti Capite progrediemur.

CAPVT XV.

In quo reliqui versus dicti Cantus explanantur.

*O sortem fortunatam.
Exiui, nec fui obseruata,
Cum esset iam domus mea tranquillata.*

VTitur Metaphora miseri seruitutis status, à quo qui seipsum eripit, magis id felicitàti asseribit; præsertim si nemo è carceris custodibus illum à fuga præpediat. Nam Anima post Originale peccatum, verè est velut captiua, in hoc mortali corpore passionibus, Appetitibusque naturalibus subdita. A quorū stricta obsidione, & seruitute exiuisse, æstimat illa *Sortem fortunatam* & adhuc absque eo, quod *Euerit obseruata*: hoc est, absque eo, quod ab aliquo illorum præpediretur aut detineretur. Nam ad rem hanc perficiendam, profuit illi nocte obscura exiuisse, hoc est, per omnium gustuum seu delectationum priuationem, & omnium Appetituum mortificationem, sicuti diximus. Hoc verò fuit: *Cum esset iam domus eius tranquillata*, cum videlicet sensitiua pars, quæ est omnium Appetituum domicilium, iam ob omnium eorum debellationem, & velut ob dormitionem, sit tranquillata. Antequam enim Appetitus, mediante sensitiuæ partis mortificatione sopiantur, ipsaque sensitiua pars sit iam in illis adeò mortificata, vt spiritui non amplius sit contraria; non peruenit Anima ad libertatem veram, per quam dilecti sui vnione fruatur.

Anima post Originale peccatum est velut captiua.

FINIS HVIVS PRIMÆ LIBRI

LIBER